

Massene er de virkelige heltene

**Tekster om masselinja av
Lao Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov**

ssene er de virkelige høitene.
ster om masselinja av
o Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov

orlaget Oktober A/S, 1976
opplag, sept. 76, 4000
kt i offsett hos A/S Duplotrykk, Oslo 1976
N 82-7094-143-3

Massene er de virkelige heltene

**Tekster om masselinja
av Mao Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov**

**Forlaget Oktober A/S
Oslo 1976**

INNHOLD

Mao Tsetung:

Hvor kommer de riktige tankene fra?

Mai 1963 s. 5

Mao Tsetung:

Undersøkelsesteknikken, Fra «Bekjemp bokdyrkelsen»,

Mai 1930 s. 7

Mao Tsetung:

Sørg for massenes velferd — fest oppmerksomheten på metoden for arbeid

27.januar 1934 s. 9

Mao Tsetung:

Fra «Korriger arbeidsstilen i partiet»

1.februar 1942 s. 12

Mao Tsetung:

Bekjemp sjablongmessige skriverier i partisaker

8.februar 1942 s. 14

Mao Tsetung:

Kaderpolitikk. Fra «Kinas Kommunistiske partis rolle i den internasjonale krigen»,

Oktober 1938 s. 26

Lenin:

Bør revolusjonære arbeide i reaksjonære fagforeninger? Fra «Venstre»-kommunismen — en barnesjukdom

april — mai 1920 s. 28

Stalin:

Samtale med Herzog. Fra Pravda nr. 27

3.februar 1925 s. 35

Georgi Dimitrov:

Det er ikke nok å ha ei riktig linje. Fra «Arbeiderklassens enhet mot fascismen», sluttord på Den Kommunistiske Internasjonals 7 verdenskongress,

13.august 1935 s. 39

Georgi Dimitrov:

Konsolideringen av kommunistpartiene og kampen for proletariatets politiske enhet

Fra «Fascismens offensiv og Den Kommunistiske Internasjonals oppgaver i kampen for arbeiderklassens enhet mot fascismen», beretning lagt fram 2. august 1935 på Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress. s. 43

I over tjue år har partiet vårt utført arbeid blant massene hver dag, og i de siste ti—tolv åra har vi snakket om masselinja hver dag. Vi har alltid hevdet at revolusjonen må støtte seg på folkemassene, og at enhver gir ei hand med i arbeidet, og vi har gått imot å basere oss på noen få personer som skal utstede ordrer. Men det finnes ennå en del kamerater som ikke helt og fullt praktiserer masselinja i arbeidet sitt. De stoler fremdeles utelukkende på en handfull folk som arbeider avmålt og i stille avsondret ro. En av grunnene er at samme hva de gjør, så har de alltid motvilje mot å forklare det for folket som de er ledere for, og de forstår ikke hvorfor og hvordan en skal gi fullt utløp for initiativet og skaperevnene hos dem de leder. Subjektivt ønsker også de at enhver gir ei hand med i arbeidet men de lar ikke andre folk få vite hva som må gjøres og hvordan det skal gjøres. Når det er slik sakene står, hvordan kan en da få satt folk i sving og hvordan kan resultatene bli bra? Det som er grunnlaget for å løse dette problemet er naturligvis å drive ideologisk skolerings på masselinja, men samtidig må vi lære disse kameratene en rekke konkrete arbeidsmetoder.

Mao Tsetung: En tale til redaksjonsstaben i «Shansi-Suivan Dagblad», 2.april 1948.

Mao Tsetung:

Hvor kommer de riktige tankene fra?

Mai 1963

Hvor kommer de riktige tankene fra? Faller de ned fra himmelen? Nei. De kommer fra den samfunnsmessige praksis og fra den alene. De kommer fra tre slags samfunnsmessig praksis, nemlig kampen for produksjon, klassekampen og vitenskapelige eksperimenter. Det er menneskenes tilværelse i samfunnet som bestemmer tenkningen deres. Når massene først har tilegnet seg de riktige tankene som kjennetegner den framskredne klassen, blir disse tankene forvandlet til en materiell kraft, som forandrer samfunnet og forandrer verden. I sin samfunnsmessige praksis deltar menneskene i forskjellige slags kamper og høster rike erfaringer, både i medgang og motgang. Utallige foreteelser i den objektive omverdenen gjenspeiles i menneskenes hjerne gjennom de fem sansene — synet, hørselen, lukte- og smakssansen og følelsen. Til å begynne med består kunnskapen i sanseinntrykk. Spranget over til begrepsmessig kunnskap, dvs. til tanker, foregår når det er oppsamlet tilstrekkelig med kunnskaper basert på sanseinntrykk. Dette er en prosess i erkjennelsen. Det er det første trinnet i hele erkjennelsesprosessen, det trinnet som fører fra objektiv materie til subjektiv bevissthet, fra tilværelse til tanker. Om ens bevissthet eller tanker (deriblant teorier, retningslinjer, planer eller tiltak) er en riktig gjenspeiling av lovene i den objektive omverdenen eller ikke, er ennå ikke vist på dette trinnet, for på dette trinnet er det ennå ikke mulig å vurdere om de er riktige eller ikke. Så følger det neste trinnet i erkjennelsesprosessen, det trinnet som fører tilbake fra bevissthet til materie, fra tanker til tilværelse. På dette trinnet brukes den kunnskapen som er samlet på det første trinnet, i samfunnsmessig praksis, for å vurdere om teoriene, retningslinjene, planene eller tiltakene førte til den framgangen en ventet seg. Allment kan det sies at de som førte fram, er riktige, og at de som slo feil, er uriktige, og dette gjelder især menneskets kamp med naturen. I den samfunnsmessige kampen lider de kreftene som representerer den framskredne klassen, av og til nederlag, ikke fordi tankene deres ikke er riktige, men fordi de for tida ikke står så sterkt i styrkeforholdet mellom de kreftene som deltar i kampen, som reaksjonens krefter gjør. Derfor blir de foreløpig

Dette essayet av kamerat Mao Tsetung er en del av »Utkast til vedtak av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti om visse problemer i vårt nåværende arbeid på landsbygda», som ble utarbeidet under hans ledelse. Denne delen ble skrevet av kamerat Mao Tsetung selv.

beseiret, men før eller seinere vil de uunngåelig seire. Menneskenes kunnskap gjør et nytt sprang gjennom det praktiske livs prøve. Dette spranget er viktigere enn det forrige spranget. Det er nemlig bare dette spranget som kan bevise om det første spranget i erkjennelse var riktig eller ikke riktig, dvs. om de tanker, teorier, retningslinjer, planer eller tiltak som ble utformet gjennom gjenspeilinga av den objektive omverdenen, var riktige eller ikke riktige. Det finnes ingen annen måte å prøve sannheten på. Videre består proletariats eneste formål med å studere verden i å forandre den. Ofte kan vi først nå fram til riktig kunnskap etter mange gjentakelser av den prosessen som fører fra praksis til kunnskap og deretter tilbake til praksis igjen. Slik er den marxistiske teorien om kunnskap, den dialektiske materialismens teori om kunnskap. Blant kameratene våre finnes det mange som ennå ikke forstår denne kunnskapsteorien. Når de blir spurt om kilden til sine tanker, meninger, politiske retningslinjer, metoder, planer og konklusjoner, flytende taler og lange artikler, synes de det er et merkelig spørsmål og kan ikke svare på det. De forstår heller ikke at materie kan bli forvandlet til bevissthet og bevissthet til materie, enda slike sprang er vanlige foreteelser i dagliglivet. Derfor er det nødvendig at kameratene våre blir undervist i den dialektiske materialistiske kunnskapsteorien, slik at de kan orientere tenkningen sin på en riktig måte, bli flinke til å undersøke og studere og sammenfatte erfaringer, overvinne vansker, begå færre mistak, utføre arbeidet sitt på en bedre måte og kjempe hardt for å bygge opp Kina til et stort og mektig sosialistisk land og hjelpe de undertrykte og utbyttede massene over hele verden i fullføringa av vår store internasjonalistiske plikt.

Mao Tsetung:

Undersøkelsesteknikken

Fra «Bekjemp bokdyrkelsen», Mai 1930

1. Hold møter for å klarlegge kjensgjerningene og foreta undersøkelser gjennom diskusjoner.

Dette er den eneste måten å trekke slutninger. Det er lett å begå feil hvis du ikke holder slike møter for å foreta undersøkelser gjennom diskusjoner, men utelukkende holder deg til et individ som gjør greie for sine egne erfaringer. Du kan umulig trekke mer eller mindre riktige slutninger på slike møter dersom du stiller spørsmål på slump i stedet for å ta opp nøkkelspørsmål til diskusjon.

2. Hva slags mennesker bør være til stede på undersøkelsesmøtene?

Det bør være personer som er godt inne i de samfunnsmessige og økonomiske forholdene. Hva alderen angår, er eldre mennesker å foretrekke, for de har rike erfaringer og kjenner ikke bare til hva som skjer, men kan også forstå årsak og virkning. Unge mennesker med kamperfaringer bør også være med, for de har progressive ideer og et skarpt blikk. Hva yrker angår, bør arbeidere, bønder, kjøpmenn, intellektuelle og iblant soldater være med, og noen ganger til og med landstrykere. Når et spesielt emne undersøkes, behøver selvfølgelig ikke de være til stede som ikke har noe med saken å gjøre. For eksempel behøver ikke arbeidere, bønder og studenter være til stede når handelen er gjenstand for undersøkelse.

3. Hva er best, et stort undersøkelsesmøte eller et lite?

Det avhenger av undersøkerens evne til å lede et møte. Er han en god møteleder, kan et møte med så mange som et dusin eller til og med tjue eller flere mennesker sammenkalles. Et stort møte har sine fordeler. Ut av svarene kan du få temmelig nøyaktige statistiske oppgaver (f. eks. finne prosentdelen av fattige bønder i den totale bondebefolkningen) og ganske riktige konklusjoner (f. eks. finne ut om lik eller differensiert omfordeling av jorda er å foretrekke). Naturligvis har det sine ulemper også. Hvis ikke du er en dyktig møteleder vil du få vansker med å holde orden. Antallet deltakere i et undersøkelsesmøte avhenger således av undersøkerens kompetanse. Men minimum er tre, ellers vil de opplysningene du får være for begrenset til å samsvare med den virkelige situasjonen.

4. Forbered en detaljert plan for undersøkelsen.

En detaljert plan bør legges opp på forhånd, undersøkeren bør stille spørsmål i samsvar med planene og de tilstedeværende besvare disse. Alle

punkter som er uklare eller tvilsomme, bør tas opp til diskusjon. Den detaljerte planen bør omfatte hovedemner og underavsnitt og deretter detaljerte punkter. Er for eksempel handelen hovedemne, kan man ha slike underavsnitt som tøyer, korn, andre nødvendighetsartikler og legeurter. Under avsnittet tøyer kan man igjen ha slike detaljerte punkter som bomullstøy, hjemmevevet, silke og sateng.

5. Personlig deltakelse.

Enhver som er ansvarlig for å lede – fra formannen i kommunestyret til formannen i sentralregjeringa, fra avdelingslederen til øverstbefalende, fra sekretæren i partiets lokalorganisasjon til generalsekretæren – må personlig foreta undersøkelser av de spesielle samfunnsmessige og økonomiske forholdene og ikke utelukkende holde seg til rapporter. For undersøkelser og rapportlesing er to helt forskjellige ting.

6. Gå i dybden.

Alle som ikke har drevet undersøkelsesarbeid før, bør foreta en eller to grundige undersøkelser for å få fullt kjennskap til et bestemt sted (f. eks. en landsby eller en by) eller et bestemt problem (f. eks. korn- eller valutaproblemet). Dersom du går i dybden på et bestemt sted eller i et bestemt problem, vil dette gjøre framtidige undersøkelser av andre steder eller problemer lettere.

7. Gjør egne notater.

Undersøkeren bør ikke bare lede undersøkelsesmøtet og gi de tilstedeværende riktig ledelse, men også gjøre egne notater og selv skrive ned resultatene. Det er ikke bra å la andre gjøre dette for seg.

Mao Tsetung:

Sørg for massenes velferd — fest oppmerksomhet på metodene for arbeid

27. januar 1934

Se rettelsesark bakerst

Det er to spørsmål som kameratene har unnlatt å legge vekt på under diskusjonen, og som jeg synes bør bli behandlet.

Det første har med massenes velferd å gjøre.

Vår sentrale oppgave nå er å mobilisere massene til å ta del i den revolusjonære krigen, styrte imperialismen og Kuomintang ved hjelp av slik krig, spre revolusjonen til hele landet, og drive imperialismen ut av Kina. Den som ikke legger tilstrekkelig vekt på denne sentrale oppgaven, er ikke noen god revolusjonær kader. Hvis våre kamerater virkelig fatter denne oppgaven og forstår at revolusjonen for enhver pris må spres til hele landet, så bør de på ingen måte overse eller undervurdere spørsmålet om de brede massenes nærmeste interesser, deres velferd. For den revolusjonære krigen er massenes krig. Den kan bare føres ved å mobilisere massene og stole på dem.

Kan vi lykkes i å slå fienden dersom vi bare mobiliserer folket til å fortsette krigen og ikke gjør noe annet? Selvsagt ikke. Hvis vi vil vinne, må vi gjøre en god del mer. Vi må lede bøndenes kamp for jord og fordele jord til dem, høyne arbeidsentusiasmen deres og øke jordbruksproduksjonen, verne om arbeidernes interesser, opprette ko-operativer, utvikle handelen med områdene utenfor og løse problemene som massene står overfor — mat, husrom og klær, brensel, ris, matolje og salt, sykdom og hygiene, og ekteskap. Kort sagt, alle de praktiske problemene i massenes daglige liv bør ha krav på vår oppmerksomhet. Hvis vi tar oss av disse problemene, løser dem og tilfredsstiller massenes behov, blir vi virkelige organisatorer av massenes velferd, og de vil sikkert og visst samle seg om oss og gi oss sin varme støtte. Kamerater, vil vi da være i stand til å få dem til å reise seg for å ta del i den revolusjonære krigen? Ja, visst vil vi det.

Her er noen av de sakene vi har funnet blant enkelte av våre kadrer. De snakker bare om å utvide Den røde armeen, utvide transportkorpset, samle Mange lider av byller og andre sykdommer. Hva skal vi gjøre med det? Alle slike problemer som gjelder massenes velferd, bør stå på vår dagsorden. Vi bør diskutere dem, fatte avgjørelser og sette dem ut i livet og kontrollere resultatene. Vi bør overbevise massene om at vi står for deres interesser, at våre liv er nært knyttet til deres. Vi bør hjelpe dem til å gå videre fra disse tingene til en forståelse av de høyere oppgavene som vi har satt fram, oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de kommer til å støtte

Se
ihuslunde
Joran

revolusjonen og spre den til hele landet, følge våre politiske appeller og kjempe til siste slutt for seier i revolusjonen. Massene i Changkang sier: »Kommunistpartiet er virkelig bra! De har tenkt på alt for oss!» Kameratene i bysamfunnet Changkang er et eksempel for oss alle. For noen beundringsverdige mennesker! De har vunnet ekte tillit hos de brede massene, som støtter deres oppfordring om mobilisering til krigen. Ønsker vi å vinne støtte fra massene? Vil vi at de skal gi sin styrke til fronten? I så fall må vi være sammen med dem, vekke deres begeistring og initiativ, være opptatt av deres velferd, arbeide alvorlig og oppriktig for deres interesser og løse alle problemene de har i produksjonen og dagliglivet – problemene med salt, ris, husvære, klær, fødsler osv. Hvis vi gjør det, vil massene helt sikkert støtte oss og se på revolusjonen som sitt mest ærefulle banner, som selve livet sitt. I tilfelle Kuomintang-angrep på De røde områdene, vil de kjempe mot Kuomintang til døden. Det kan ikke være tvil om dette, for er det ikke et faktum at vi har knust fiendens første, andre, tredje og fjerde »omringings- og undertrykkelses«-felttog?

Kuomintang driver nå en politikk med blokkhuskrig, og konstruerer febrilsk sine »skilpaddeskall« som om de skulle vært jernbastioner. Kamerater! Er de virkelig jernbastioner? Ikke i det hele tatt! Tenk på palassene til de føydale keiserne gjennom tusener av år. Var de ikke sterke med sine murer og vollgraver? Likevel smuldret de opp det ene etter det andre i det øyeblikket massene reiste seg. Den russiske tsaren var en av de mest fryktinggydende herskerne i verden, men ble det noe igjen av ham da proletariatet og bøndene reiste seg i revolusjon? Nei, ingen ting. Og jernbastionene hans? De smuldret opp alle sammen. Kamerater! Hva er en virkelig jernbastion? Det er massene, millioner på millioner av mennesker som ekte og oppriktig støtter revolusjonen. Det er den virkelige jernbastionen som det er umulig for noen makt på jorda, uansett hvilken, å knuse. Kontra-revolusjonen kan ikke knuse oss, tvert imot, vi skal knuse den. Ved å samle millioner på millioner av mennesker rundt den revolusjonære regjeringa, og ved å utvide vår revolusjonære krig, skal vi feie vekk all kontra-revolusjon og overta hele Kina.

Det andre spørsmålet gjelder våre arbeidsmetoder.

Vi er ledere og organisatorer av den revolusjonære krigen, så vel som ledere og organisatorer av massenes liv. Å organisere den revolusjonære krigen og forbedre massenes liv er våre to hovedoppgaver. Når det gjelder disse, står vi overfor det alvorlige problemet med arbeidsmetodene. Det er ikke nok å stille oppgaver, vi må også løse problemet med metodene for å gjennomføre dem. Hvis vår oppgave er å komme over ei elv, kan vi ikke komme over uten ei bru eller en båt. Løser vi ikke problemet med brua eller båten, er det nytteløst å snakke om å komme over elva. Løser vi ikke problemet med metoden, blir alt snakk om oppgaven til ingen nytte. Hvis vi ikke fester oppmerksomheten på å lede arbeidet med utvidelsen av Den røde armeen og gir metodene våre spesiell omsorg, vil vi aldri lykkes selv om vi siterer uttrykket »Utvid Den røde

armeen» tusen ganger. Vi kan heller ikke fullføre våre oppgaver på noe annet område, for eksempel å kontrollere jordfordelinga, økonomisk oppbygging, kultur og utdanning eller vårt arbeid i de nye områdene og i de fjerntliggende distrikter, hvis det eneste vi gjør er å stille oppgavene uten å vie metodene for å gjennomføre dem oppmerksomhet, uten å bekjempe byråkratiske arbeidsmetoder og innføre praktiske og konkrete metoder, og uten å forlate kommanderingsmetoden og innføre metoden med tålmodig overtaling.

Kameratene i Hsingkuo har gjort førsteklasses arbeid og fortjener vår ros som mønsterarbeidere. Likedan har kameratene i det nordøstre Kiangsi gjort godt arbeid og er også mønsterarbeidere. Ved å knytte problemet med massenes velferd sammen med spørsmålet om den revolusjonære krigen, løser kameratene på begge disse stedene samtidig problemet med de revolusjonære arbeidsmetodene, og med å fullføre sine revolusjonære oppgaver. De arbeider samvittighetsfullt, løser problemene med nøye omsorg og tar sine revolusjonære plikter alvorlig. De er gode organisatorer både av den revolusjonære krigen og av massenes velferd. Også andre steder har kameratene gjort framskritt i arbeidet sitt og fortjener ros av oss — som i enkelte deler av herredene Shanghang, Changting og Yungting i provinsen Fukien, i Hsikiang og andre steder i den søndre provinsen Kiangsi, i enkelte deler av herredene Chaling, Yunghsin og Kian i grenseområdet Hunan-Kiangsi, i enkelte deler av Yanghsin herred i grenseområdet Hunan-Hupeh-Kiangsi og i distrikter og bysamfunn i mange andre herreder i provinsen Kiangsi og i Juichin herred som sorterer direkte under vår sentralregjering.

På alle stedene under vår ledelse er det uten tvil mange aktive kadrer, utmerkete kamerater, som har sprunget ut av massene. Disse kameratene har ansvar for å hjelpe til på steder hvor vårt arbeid er svakt, og å hjelpe kamerater som ennå ikke er i stand til å arbeide bra. Vi står midt oppe i en stor revolusjonær krig. Vi må bryte igjennom fiendens storstilte »omringing og undertrykkelse» og spre revolusjonen til alle deler av landet. Alle revolusjonære kadrer har et veldig ansvar. Etter denne kongressen må vi innføre effektive tiltak for å forbedre arbeidet vårt, de framskredne områdene må bli enda mer framskredne, og de tilbakeliggende områdene må nå igjen de framskredne. Vi må skape tusenvis av bysamfunn som Changkang, og dusinvis av herreder som Hsingkuo. De skal bli våre festninger. Fra disse festningene skal vi gå ut for å knuse fiendens »omringings- og undertrykkelses» felttog og styrte imperialismens og Kuomintang's styre over hele landet.

Mao Tsetung:

Fra «Korriger arbeidsstilen i partiet»

1. februar 1942

Restene av sekterisme må bli fjernet så vel fra partiets ytre som fra dets indre forhold. Grunnen er dette: Vi kan ikke slå fienden bare ved å forene kameratene i hele partiet, vi kan bare slå fienden ved å forene folket i hele landet. Gjennom tjue år har Kinas Kommunistiske Parti gjort et stort og vanskelig arbeid for å forene folket i hele landet, og etter utbruddet av motstandskrigen har innsatsen i dette arbeidet blitt enda større enn tidligere. Men dette betyr imidlertid ikke at alle kameratene våre har en riktig stil når de har med massene å gjøre og er uten sekteriske tendenser. Nei. Faktum er at det fortsatt finnes sekteriske tendenser hos mange av kameratene våre, og i noen tilfelle i en meget alvorlig grad. Mange av kameratene våre har en tendens til å være overlegne overfor folk utenfor partiet, se ned på dem, forakte dem eller nekte å respektere dem eller anerkjenne de sterke sidene deres. Dette er en sekterisk tendens. Etter å ha lest noen få marxistiske bøker blir slike kamerater mer arrogante istedenfor mer beskjedne, og de avviser stadig andre som verdiløse uten å innse at deres egen kunnskap i virkeligheten er halvmoden. Kameratene våre må huske på den sannheten at medlemmene av kommunistpartiet til enhver tid vil være et mindretall sammenliknet med folkene utenfor partiet. Anta at det for hundre personer var en kommunist. Da ville det være 4 500 000 kommunister i Kinas befolkning på 450 000 000. Til og med hvis medlemstallet vårt ble så høyt, ville kommunistene bare utgjøre en prosent av hele befolkningen, mens 99 % ville være folk utenfor partiet. Hvilken grunn kan vi da ha til å la være å samarbeide med folk utenfor partiet? Når det gjelder alle dem som vil samarbeide med oss eller kan komme til å samarbeide med oss, har vi rett og slett plikt til å samarbeide med dem og absolutt ingen rett til å avvise dem. Men noen av partimedlemmene forstår ikke dette, og de ser ned på, eller til og med avviser disse som ønsker å samarbeide med oss. Det finnes overhodet ingen grunner til å gjøre noe slikt. Har Marx, Engels, Lenin eller Stalin gitt oss noen grunner? Det har de ikke. Tvert imot, de har alltid alvorlig pålagt oss å knytte oss nært til massene og ikke skille oss fra dem. Eller har sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti gitt oss noen grunner? Nei. Blant alle dens resolusjoner finnes det ikke en eneste som hevder at vi kan skille oss fra massene og på den måten isolere oss. Tvert imot, sentralkomiteen har alltid gitt oss beskjed om å knytte oss til massene og ikke skille oss fra dem. Følgelig finnes det ingenting som

rettferdiggjør en eneste handling som atskiller oss fra massene. Slike handlinger er ganske enkelt de skadelige resultatene av de sekteriske ideene som noen av kameratene våre har kokt sammen selv. Ettersom slik sekterisme fortsatt er ganske alvorlig hos noen av kameratene våre og fortsatt er til hinder for tillempinga av partiets linje, bør vi utføre et omfattende fostringsarbeid innenfor partiet for å møte dette problemet. Framfor alt må vi få kadrene våre til virkelig å forstå hvor alvorlig problemet er og hvor aldeles umulig det er å beseire fienden og nå revolusjonens mål dersom medlemmene i partiet ikke forener seg med kadrer som ikke tilhører partiet og med folk ellers utenfor partiet.

Alle sekteriske ideer er subjektivistiske og helt uforenlige med de krav revolusjonen stiller. Følgelig må kampen mot sekterisme og kampen mot subjektivismen føres samtidig.

Mao Tsetung:

Bekjemp sjablongmessige skriverier i partisaker

8. februar 1942

Kamerat Kai-feng har nettopp gjort rede for hensikten med dagens møte. Jeg vil nå diskutere hvordan sjablongmessige skriverier i partisaker (f. eks. det åttedelte partiskrivet) tjener som propaganda-instrument eller uttrykksform for subjektivismen og sekterismen.¹ Vi kjemper mot subjektivismen og sekterismen, men disse formene vil fremdeles ha et gjemmested å ligge på lur i, dersom vi ikke samtidig blir kvitt de sjablongmessige skriveriene i partisaker. Får vi utryddet denne feilen, kan vi sette subjektivismen og sekterismen i sjakk-matt, og få begge disse monstrene til å vise sitt sanne vesen. Da vi vil være i stand til å utrydde dem like lett som »rotter som løper over gata mens alle skriker: Drep dem! Drep dem! »

Det spiller liten rolle om en person lager sjablongmessige skriverier bare for å lese dem selv. Dersom han lar dem gå videre til en annen, er antall lesere fordoblet, og det er allerede gjort en ikke så liten skade. Dersom han får dem bekjentgjort, stensilert, trykt i aviser eller offentliggjort i bokform, blir problemet virkelig stort, siden de kan påvirke mange mennesker. Og de som lager sjablongmessige skriverier, søker alltid mange lesere. Derfor er det blitt tvingende nødvendig å avsløre og ødelegge slike skriverier.

Sjablongmessige partiskriverier er dessuten et kjennemerke på »utenlandske sjablonger», som ble angrepet av Lu Hsun for lenge siden.² Hvorfor kaller vi det det åttedelte partiskrivet? Fordi det ved siden av sin utenlandske duft lukter av hjemlig jord. Kanskje kan også det bli regnet som et slags selvstendig arbeid! Hvem sier at vårt folk ikke har frambrakt noe selvstendig arbeid? Her har vi ett! (*Høy latter.*)

Sjablongmessige skriverier har en lang historie i partiet vårt. Særlig under agrarrevolusjonen ble de noen ganger svært framtrepende.

Historisk sett er sjablongmessige skriverier en reaksjon på 4. mai-bevegelsen.

Under 4. mai-bevegelsen bekjempet moderne innstilte mennesker bruken av klassisk kinesisk og gikk inn for talespråket, bekjempet tradisjonelle dogmer og gikk inn for vitenskap og demokrati, som alt sammen var helt riktig. Bevegelsen var da sterk og levende, progressiv og revolusjonær. På denne tida indoktrinerte de herskende klassene studentene med den konfusianske lære, og de tvang folk til å ære alle former ved konfusianismen som et religiøst dogme, og alle forfatterne brukte det klassiske språket. Kort sagt, alt som ble skrevet og undervist av de herskende klassene og deres tilhengere, var preget

av sjablongmessige skriverier og dogmer, både i innhold og i form. Det var den gamle sjablongen og det gamle dogmet. Den største bedriften til 4. mai-bevegelsen var dens offentlige blottlegging av hvor farlige de gamle sjablongmessige skriveriene og dogmene var og dens appell til folk om å reise seg mot dem. En annen og beslektet bedrift var dens kamp mot imperialismen, men kampen mot de gamle sjablongmessige skriveriene og dogmene forblir en av de største bedriftene til 4. mai-bevegelsen. Seinere oppstod imidlertid utenlandske sjablonger og dogmer. I det de gikk imot marxismen, utviklet visse personer i partiet vårt de utenlandske sjablongene og dogmene til subjektivism, sekterisme og sjablongmessige skriverier i partisaker. Dette er de nye sjablongene og dogmene. De er blitt så inngrodd i bevisstheten til mange kamerater at vi i dag fremdeles må kjempe iherdig med å omdanne dem. Slik ser vi at den levende, sterke, progressive og revolusjonære bevegelsen som i 4. mai-perioden bekjempet de gamle føydale sjablongmessige skriveriene og dogmene, ble forandret av noen personer til sin motsetning, som forårsaket at det oppsto nye sjablonger og dogmer. Den sistnevnte bevegelsen er ikke levende og sterk, men død og stivnet, ikke progressiv, men reaksjonær, ikke revolusjonær, men til hinder for revolusjonen. Det vil si at de utenlandske sjablongene, eller partiets sjablongmessige skriverier, er en reaksjon på 4. mai-bevegelsens opprinnelige natur. 4. mai-bevegelsen hadde imidlertid sin egen svakhet. Mange av dens ledere manglet marxismens kritiske ånd, og de brukte vanligvis borgerskapets metode, det vil si den formalistiske metoden. De hadde helt rett når de bekjempet de gamle sjablongene og de gamle dogmene, og når de gikk inn for vitenskap og demokrati. Men når de befattet seg med de allmenne forholdene, med historie, med fremmede ting, manglet de den historiske materialismens kritiske ånd og betraktet det som var forkastelig, som absolutt og fullstendig forkastelig og det som var godt, som absolutt og fullstendig godt. Denne formalistiske tilnærminga til problemene virket inn på det seinere forløpet til bevegelsen. I sin utvikling delte 4. mai-bevegelsen seg i to strømninger. Den ene arvet dens vitenskapelige og demokratiske ånd og omformet den på grunnlag av marxismen. Det var det kommunistene og noen partiløse marxister gjorde. Den andre tok borgerskapets vei. Det var formalismens utvikling mot høyre. Men heller ikke innenfor kommunistpartiet var situasjonen ensartet. Også der avvek noen medlemmer, og siden de manglet et fast grep om marxismen, begikk de formalistiske feil, nettopp slike feil som består i subjektivism, sekterisme og sjablongmessige partiskriverier. Dette var formalismens utvikling mot »venstre». Slik kan man se at sjablongmessige partiskriverier ikke er noen tilfældighet, men er på den ene sida en reaksjon på de positive elementene i 4. mai-bevegelsen, og på den andre sida en arv, en fortsettelse eller utvikling av de negative elementene. Det er nyttig for oss å forstå dette. På samme måte som det var revolusjonært og nødvendig å bekjempe de gamle sjablongene og den gamle dogmatismen i 4. mai-bevegelsens periode, er det revolusjonært og nødvendig for oss i dag å bruke marxismen for å kritisere de nye sjablongene og dogmene. Dersom det ikke hadde vært noen kamp mot de gamle

sjablongene og den gamle dogmatismen i 4. mai-perioden, ville ikke det kinesiske folkets bevissthet vært befridd fra trelldommen under dem, og Kina ville ikke hatt noe håp om frihet og uavhengighet. Denne oppgaven ble bare påbegynt i 4. mai-bevegelsens periode, og en svær innsats – et enormt arbeid på veien mot den revolusjonære omforminga – er fremdeles nødvendig for å sette hele folket i stand til å befri seg selv fullstendig fra de gamle sjablongenes og dogmatismens herredømme. Dersom vi i dag ikke bekjemper de nye sjablongene og den nye dogmatismen, vil det kinesiske folkets bevissthet bli bundet av en ny slags formalisme. Dersom vi ikke blir kvitt den gifta som de sjablongmessige skriveriene i partiet og de dogmatiske feilene representerer, som vi finner blant en del (bare en del, naturligvis) partikamerater, vil det bli umulig å reise en sterk og levende revolusjonær ånd. Det ville bli umulig å utrydde den dårlige vanen som består i å ta en gal stilling til marxismen, og spre og utvikle den sanne marxismen. Dessuten ville det bli umulig å lede en kraftig kamp mot de gamle sjablongenes og dogmenes innflytelse på hele folket, likeledes mot de utenlandske sjablongenes og dogmenes innflytelse på en god del av folket, og umulig å ødelegge og feie bort disse påvirkningene.

Subjektivisme, sekterisme og sjablongmessige partiskriverier er alle tre anti-marxistiske og dekker ikke proletariatets, men de utbytende klassenes behov. De er ei gjenspeiling av den småborgerlige ideologien i partiet vårt. Kina er et land med et svært stort småborgerskap, og partiet vårt er omgitt av denne enorme klassen. Et stort antall av våre partimedlemmer kommer fra denne klassen, og når de slutter seg til partiet, drar de uunngåelig med seg inn i det en småborgerlig hale, den være seg lang eller kort. Dersom ikke fanatismen og ensidigheten til de småborgerlige revolusjonære blir kontrollert og omformet, kan de lett avle subjektivisme og sekterisme som de utenlandske sjablongene og partiets sjablongmessige skrivelier er et uttrykk for.

Det er ikke lett å grave fram disse tingene og feie dem bort. Det må bli gjort skikkelig, det vil si at vi må gjøre oss den umake å drøfte det med folk. Dersom vi drøfter ærlig og skikkelig, vil det bli effektivt. Det første som må gjøres i denne prosessen, er å få pasienten til å skvette ved å rope til ham: »Du er syk!» på samme måte som å gi ham et sjokk og få ham til å svette ut, for siden å gi ham et oppriktig råd om å få behandling.

La oss nå analysere de sjablongmessige skrivelierene i partisaker og undersøke hvor feilene ligger. For å bruke gift som motgift skal vi imitere formen i det sjablongmessige skrevet med de åtte delene og framføre følgende åtte punkter, som vi kan kalle de åtte hovedanklagene.

Den første anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er at de fyller et uendelig antall sider med tom svada. En del av våre kamerater elsker å skrive lange artikler uten noe som helst innhold, slik som »fotremsene til en jusketete person, lange og illeluktende». Hvorfor må de skrive disse lange og innholdsløse artiklene? Det finnes bare *en* forklaring på det, nemlig at de har bestemt seg for at massene ikke skal lese dem. Fordi artiklene er lange og

tomme, rister massene på hodet bare ved synet av dem. Hvordan kan man vente at de skal lese dem? Slike skriverier er ikke verd noe som helst, bortsett fra at de lurer naive mennesker og sprer dårlig innflytelse og fostrer dårlige vaner blant dem. Den 22. juni i fjor begynte Sovjetunionen å føre en veldig krig mot aggresjonen, og likevel var Stalins tale den 3. juli ikke lengre enn en lederartikkel i vår dagsavis *Befrielsen*. Prøv å forestille dere at noen av våre herrer hadde skrevet den talen? Den ville ha svulmet opp til ti tusener av ord, minst. Vi befinner oss midt oppe i en krig, og vi bør lære oss hvordan vi skal skrive kortere og fyndigere artikler. Selv om det ennå ikke er noen krigføring her i Yenan, er troppene våre ved fronten daglig innblandet i kamphandlinger, og folk i baktroppene er opptatt med arbeid. Hvis artiklene er for lange, hvem vil da lese dem? Noen kamerater ved fronten liker også å skrive lange rapporter. De gjør seg stor umake ved å skrive dem og sende dem hit for at vi skal lese dem. Men hvem har utholdenhet til å lese dem? Hvis lange og tomme artikler er dårlige, er da korte og tomme noe bedre? De er ikke gode, de heller. Vi bør forby alt tomt snakk. Men vår første og fremste oppgave er å kaste den sjuskete personens lange, illeluktende fotremser i søppelkassa. Noen vil spørre: »Er ikke *Kapitalen* svært lang? Hva skal vi gjøre med det?» Svaret er enkelt: Bare fortsett å lese den. Det er et ordspråk som sier: »Syng forskjellige sanger på forskjellige fjelltopper.» Et annet lyder slik: »Tilpass appetitten til retten og klærne til figuren.» Hva vi enn foretar oss, må vi gjøre det i overensstemmelse med de aktuelle forholdene, og det samme gjelder for å skrive artikler og holde taler. Det vi går imot, er omstendelige og tomme sjablongmessige skriverier, men vi mener ikke at alt nødvendigvis må være kortfattet for å være av god kvalitet. Visst trenger vi korte artikler i krigstid, men framfor alt trenger vi artikler med innhold. Artikler uten innhold er de minst forsvarlige og de mest forkastelige. Det samme gjelder når man holder taler. Vi må få en slutt på alle tomme og omstendelige taler.

Den andre anklagen mot partiets sjablongmessige skriverier er at de virker overlegne og skremmer folk. Noen sjablongmessige partiskriverier er ikke bare lange og tomme, men de gir seg også ut for mer enn de er, med den bevisste hensikten å skremme folk. De inneholder gift av verste slag. Når man skriver omstendelige og innholdsløse artikler, kan det bero på umodenhet, men når man virker overlegen for å skremme folk, er det ikke bare umodent, men direkte slyngelaktig. Lu Hsun sa en gang han kritiserte slike folk: »Å slynge ut fornærmelser og trusler er så visst ikke å kjempe.»³ Det som er vitenskapelig, frykter aldri kritikk, for vitenskap er sannhet og frykter ingen gjendrivelse. Men de som skriver subjektivistiske og sekteriske artikler og taler i form av partisjablonger, er redde for å bli motsagt. De er uhyre feige, og derfor stoler de på at det lønner seg å late som om de er allvitende for å skremme andre, og de tror at de på den måten kan få folk til å holde munn og »oppnå storgevinsten». En slik fordringsfullhet kan ikke gjenspeile sannheten, men er tvert imot ei hindring for sannheten. Sannheten behøver ikke være overlegen for å skremme folk, men den taler og handler ærlig og oppriktig. To uttrykk pleide å gå igjen i artiklene og talene til mange kamerater. Det ene var

»hensynsløs kamp», det andre »nådeløse slag». Slike tiltak er absolutt nødvendige mot fienden og mot fiendtlig ideologi, men å bruke dem mot våre egne kamerater er feilaktig. Det hender ofte at fiender og fiendtlig ideologi infiltrerer partiet, slik som det sies i punkt 4 i sluttordet i *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikene) historie, kort innføring*. Mot disse fiendene må vi utvilsomt gripe til hensynsløs kamp og nådeløse slag fordi disse kjeltringene bruker nettopp disse metodene mot partiet. Hvis vi var ettergivende overfor dem, ville vi gå rett i fella deres. Men de samme metodene må ikke brukes mot kamerater som tilfeldigvis gjør enkelte feil. Overfor dem må vi bruke metoden med kritikk og selvkritikk, den metoden som nevnes i punkt 5 i sluttordet i *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikene) historie, kort innføring*. De kameratene som tidligere høylydt gikk inn for »hensynsløs kamp» og »nådeløse slag» mot kamerater som tilfeldigvis gjorde feil, gjorde dette av to grunner. For det første greide de ikke å analysere de personene de hadde med å gjøre, og for det andre var de overlegne i et forsøk på å skremme folk. Dette er ingen god metode uansett hvem man har med å gjøre. Mot fienden er denne skremseltaktikken ytterst ubrukkelig, og overfor våre egne kamerater kan den bare gjøre skade. Det er en taktikk som de utbytende klassene og filleproletariatet vanligvis praktiserer, men som proletariatet ikke har noen bruk for. Det skarpeste og mest effektive våpenet for proletariatet er en alvorlig og kjempende vitenskapelig holdning. Kommunistpartiets liv er basert på marxismen-leninismens sannhet, på å søke sannheten i kjensgjerningene, på vitenskap, og ikke på å skremme folk. Det er vel unødvendig å si at ideen om å oppnå berømmelse og posisjon for sin egen del ved å være kravstor, er enda mer forkastelig. Kort sagt, når organisasjoner fatter vedtak og gir ut instruksjer, og når kamerater skriver artikler og lager taler, må de uten unntak basere seg på marxismen-leninismens sannhet og prøve å tjene et nyttig formål. Dette er det eneste grunnlaget vi kan oppnå seier i revolusjonen på. Alt annet er til ingen nytte.

Den tredje anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er at de skyter i blinde uten å ta hensyn til publikum. For noen få år siden kom det opp en parole på bymuren i Yen-an, hvor man kunne lese: »Arbeidere og bønder, foren dere, og kjemp for seier i motstandskrigen mot Japan!» Ideen med parolen var slett ikke dårlig, men tegnet »工» (*kung*, som betyr arbeidende) i »工人» (*kung jen*, som betyr arbeidende mennesker eller arbeidere), var skrevet som »互», med den loddrette streken bøyd i siksak. Hva med tegnet »人» (*jen*, som betyr mennesker)? Det ble til »人», med tre skråstreker på det høyre beinet. Den kameraten som skrev dette, var uten tvil en elev av de gamle filologene, men det er ganske ubegripelig at han skulle skrive slike tegn på et slikt sted, på bymuren i Yen-an under motstandskrigen. Kanskje han hadde avlagt et løfte om at alminnelige mennesker ikke skulle kunne lese dem. Det er vanskelig å forklare på annen måte. Kommunistene som virkelig ønsker å drive propagandaarbeid, må ta hensyn til sitt publikum og tenke på dem som skal lese deres artikler og paroler og høre på deres taler og det de for øvrig sier. Ellers beslutter de i virkeligheten at ingen skal lese det de skriver,

eller høre på det de sier. Mange mennesker tar det ofte for gitt at det de skriver og sier, lett blir forstått av hver og en, mens det slett ikke er tilfelle. Hvordan kan folk forstå dem når de skriver og snakker i partisjablonger? I ordspråket »å spille lutt for ei ku» ligger det en hån mot tilhørerne. Hvis vi respekterer tilhørerne istedenfor å forakte dem, vendes hånen mot ham som spiller på lutt. Hvorfor skal han klimpre i vei uten å ta hensyn til sine tilhørere? Og hva verre er, han synger ut partisjablonger så hes som ei kråke, og likevel insisterer han på å skvatre til massene. Når vi skyter ei pil, må vi sikte på målet. Når vi spiller lutt, må vi ta hensyn til tilhøreren. Hvordan kan man da skrive artikler eller lage taler uten å ta hensyn til leseren eller tilhøreren? La oss forestille oss at vi vil bli venner med en person, hvem det enn måtte være, kan vi bli virkelig gode venner hvis vi ikke forstår hverandres følelser eller kjenner hverandres tanker? Våre propagandaarbeidere må aldri skravle i vei uten å undersøke, studere og analysere sitt publikum.

Den fjerde anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er deres ensformige språk, som minner om en *piehsan*. Våre sjablongmessige partiskriverier er akkurat som de skapningene som i Shanghai er kjent som »små *piehsan*», rynkete og stygge. Hvis en artikkel eller tale varieres i bare et fåtall uttrykk i en skolemestertone uten spor av kraft eller ånd, er den ikke da ganske lik en *piehsan*, fattig på ord og frastøtende å se til? Dersom noen begynner i grunnskolen i sjuårsalderen, går over i middelskolen i tenåra, tar avsluttende eksamen i tjuårsalderen og aldri har kontakt med massene av folket, kan han ikke klandres om hans språk er fattig og ensformig. Men vi er revolusjonære som arbeider for massene, og hvis vi ikke lærer massenes språk, kan vi ikke gjøre skikkelig arbeid. Nå for tida er det mange av våre kamerater som driver med propagandaarbeid uten å gjøre språkstudier. Deres propaganda er uklar og livløs, og få mennesker bryr seg om å lese artiklene eller høre på snakket deres. Hvorfor har vi behov for å studere språk og attpå til bruke mye krefter på det? Fordi det ikke er lett å beherske språket, og det krever umak og flid. La oss for det første lære språk av massene. Folkets ordforråd er rikt, kraftfullt, levende og gir uttrykk for det virkelige livet. Fordi mange av oss ikke har behersket språket, inneholder artiklene og talene våre så få kraftfulle, levende og virkningsfulle uttrykk, og de likner ikke et sunt og friskt menneske, men en avmagret *piehsan*, en haug av skinn og bein. La oss for det andre ta opp det vi trenger fra fremmede språk. Vi bør ikke innføre utenlandske uttrykk mekanisk eller bruke dem kritikkfritt, men vi bør ta opp det som er godt og passer til våre behov. Vårt nåværende ordforråd har allerede tatt inn mange utenlandske uttrykk fordi det gamle kinesiske ordforrådet var utilstrekkelig. I dag holder vi for eksempel et *kanpu*-(kader-)møte, og ordet *kanpu* kommer fra et utenlandsk ord. Vi bør fortsette å ta opp mange friske ting utenfra, ikke bare progressive ideer, men også nye uttrykk. La oss for det tredje også lære det som ennå er levende i klassisk kinesisk språk. Siden vi ikke har drevet harde nok studier i klassisk kinesisk, har vi ikke fullt og helt utnyttet mye av det som fremdeles er levende i det. Selvsagt er vi beslutsomt imot å bruke foreldede uttrykk og hentydninger, og

det holder vi fast ved. Men det som fremdeles er godt og brukbart, bør vi overta. De som er særlig angrepet av sjablongmessige partiskriverier, bryr seg ikke om å studere hva som er brukbart i folkets språk, i fremmede språk eller i klassisk kinesisk, så massene vil ikke vite av deres tørre og kjedelige propaganda, og vi har heller ikke bruk for slike dårlige og udugelige propagandister. Hvem er så våre propagandister? De omfatter ikke bare våre lærere, journalister, forfattere og kunstnere, men alle våre kadre. Ta for eksempel de militære lederne. Selv om de ikke kommer med noen offentlige uttalelser, må de snakke til soldatene og ha å gjøre med folk. Hva er dette annet enn propaganda? Så snart et menneske snakker til andre, gjør han propagandaarbeid. Hvis han ikke er stum, har han alltid noen få ord å si. Det er derfor ytterst viktig at alle våre kamerater studerer språk.

Den femte anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er at de ordner punktene under en innviklet serie med overskrifter, som om de skulle starte et kinesisk apotek. Gå og ta en titt på et hvilket som helst kinesisk apotek, og du vil se skap med utallige skuffer, og på hver skuff står navnet på en medisin – toncal, revebjelle, rabarbra, salpeter . . . ja, alt som bør være å finne der. Denne metoden har våre kamerater tatt opp. I sine artikler og taler, i sine bøker og rapporter bruker de for det første de store kinesiske tallene, for det andre de små kinesiske tallene, for det tredje tegnene for de ti himmelske stammene, for det fjerde tegnene for de tolv jordiske greinene, deretter de store bokstavene A, B, C, D, så de små bokstavene a, b, c, d, etterfulgt av de arabiske tallene, og jeg vet ikke hva! Så heldig for oss at våre forfedre og utlendingene laget alle disse symbolene, slik at vi kan starte et kinesisk apotek uten den minste vanskelighet! En artikkel som flommer over av slike symbol, som ikke tar opp, analyserer eller løser problem, og som ikke tar standpunkt for eller mot noen ting, er alt sitt ordgyteri til tross uten virkelig innhold og ingen ting annet enn et kinesisk apotek. Jeg sier ikke at slike symbol som de ti himmelske stammene osv. ikke bør anvendes, men at denne form for tilnærming til problem er feilaktig. Den metoden som er lånt fra det kinesiske apoteket, og som mange av våre kamerater er svært så glade i, er i virkeligheten den mest umodne, barnslige og borgerlige av alle metoder. Det er en formalistisk metode som grupperer ting etter deres ytre kjennetegn istedenfor etter de indre forholdene mellom dem. Hvis man tar ei samling av begreper som mangler innbyrdes forhold til hverandre, og setter dem sammen til en artikkel, tale eller rapport ganske enkelt etter de ytre kjennetegnene ved tingene, da sjonglerer man med begreper og kan også forlede andre til å hengi seg til samme leken, med det resultat at de ikke bruker hodet til å tenke over problemene og trenge inn i tings vesen, men slår seg til ro med bare å registrere fenomener i ABCD-orden. Hva er et problem? Et problem er motsigelsen i en ting. Der hvor vi har en uløst motsigelse, har vi et problem. Siden det er et problem, må dere være for den ene sida og mot den andre, og dere må sette fram problemet. For å kunne sette fram problemet må dere først gjøre en innledende undersøkelse og studere de to grunnleggende sidene ved problemet eller motsigelsen før dere kan forstå motsigelsens natur. I

denne prosessen finner man ut av problemet. Under den innledende undersøkelsen og studiet kan man oppdage problemet og sette det fram, men man kan ennå ikke løse det. For at man skal kunne løse problemet, er det nødvendig at man foretar systematisk og grundig undersøkelse og studium. Dette er analyseringsprosessen. Når man setter fram problemet, er det også nødvendig med analyse. Stilt overfor en kaotisk og forvirrende mengde av problemer vil dere ellers ikke være i stand til å finne ut hvor problemet eller motsigelsen ligger. Men med analyseringsprosessen mener vi her en prosess med systematisk og grundig analyse. Selv om et problem har vært satt fram, hender det ofte at det ikke kan løses fordi de indre forholdene mellom ting ennå ikke er blitt klarlagt, fordi denne prosessen med systematisk og grundig analyse ennå ikke er blitt utført. Følgelig kan vi ikke se problemets kontur klart, vi kan ikke lage noen sammenfatning og på den måten kan vi ikke løse problemet skikkelig. Dersom en artikkel eller tale er viktig og er ment å gi rettledning, bør den sette fram et spesielt problem, deretter analysere det og så lage en sammenfatning som peker på problemets natur og angir en metode til å løse det. I alt dette er formalistiske metoder helt ubrukbare. Siden barnslige, umodne, borgerlige og slappe formalistiske metoder er utbredt i partiet vårt, må vi avsløre dem. Bare på den måten kan hver og en lære å bruke den marxistiske metoden med å observere, sette fram, analysere og løse problemer. Bare på den måten kan vi gjøre arbeidet vårt skikkelig, og bare slik kan vår revolusjonære sak seire.

Den sjette anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er at de er uansvarlige og skader folk over alt hvor de forekommer. Alle de forseelsene som er nevnt ovenfor, skyldes delvis umodenhet og delvis en utilstrekkelig ansvarsfølelse. La oss bruke vasking av ansiktet til å illustrere dette. Vi vasker alle ansiktet hver dag, mange av oss mer enn en gang, og etterpå ser vi oss selv i speilet, foretar «undersøkelser og studier» av frykt for at noe ikke er helt i orden. For en voldsom ansvarsfølelse! Hvis vi skrev artikler og laget taler med den samme ansvarsfølelsen, ville vi ikke gjøre det dårlig. Ikke vis fram det som ikke er presentabelt. Tenk alltid på at det kan ha innflytelse på andres tanker og handlinger. Hvis en mann ikke vasker ansiktet en dag eller to, er det selvsagt ikke helt bra, og hvis det etter vaskinga er en eller to skitne flekker igjen, er det heller ikke bra, men det er ingen alvorlig fare ved det. Det forholder seg annerledes når vi skriver artikler eller lager taler. De har utelukkende til hensikt å innvirke på andre. Likevel tar våre kamerater lettvtint på denne oppgaven. Dette betyr å sette det trivielle høyere enn det betydningsfulle. Mange mennesker skriver artikler og lager taler uten å studere eller forberede seg på forhånd, og etter at de har skrevet en artikkel, bryr de seg ikke om å gå gjennom den mange ganger på samme måte som de ville ha undersøkt ansiktet sitt i speilet etter vask, men de sender den i stedet på stående fot til offentliggjøring. Ofte er resultatet «tusen ord i en strøm fra pennen, men ti tusen *li* borte fra emnet.» Selv om disse forfatterne kan virke talentfulle, skader de i virkeligheten folk. Denne dårlige vanen, denne svake ansvarsfølelsen, må korrigeres.

Den sjuende anklagen mot sjablongmessige partiskriverier er at de forgifter hele partiet og setter revolusjonen på spill. Den åttende anklagen er at hvis de spres, vil de ødelegge landet og ruinere folket. Disse to anklagene er selvvinnlysende og trenger ikke utvikles videre. Med andre ord, dersom sjablongmessige partiskriverier ikke blir omgjort, men får utvikle seg uhemmet, vil konsekvensene være meget alvorlige. Subjektivismens og sekterismens gift ligger gjemt i sjablongmessige skriverier i partisaker, og hvis denne gifta blir spredd, vil den bringe både partiet og landet i fare.

De åtte anklagene som er nevnt ovenfor, er vår oppfordring til kamp mot sjablongmessige partiskriverier.

Som form betraktet er partisjablonger ikke bare lite egnet til å uttrykke den revolusjonære ånden, men de har lett for å kvele den. For å utvikle den revolusjonære ånden er det nødvendig å kvitte seg med sjablongmessige partiskriverier og i stedet tilegne seg den marxist-leninistiske skrivemåten, som er kraftfull, levende, frisk og virkningsfull. Denne skrivestilen har eksistert lenge, men den er ennå ikke blitt beriket og spredd vidt iblant oss. Når vi har gjort slutt på utenlandske sjablongmessige skriverier og sjablongmessige partiskriverier, kan vi berike vår nye skrivestil og spre den vidt og bredt, og på den måten kan vi fremme partiets revolusjonære sak.

Partisjablonger er ikke bare begrenset til artikler og taler, men vi finner dem også i ledelsen av møter. »1. Åpningskunngjøring; 2. referat; 3. diskusjon; 4. konklusjoner; og 5. avslutning.» Dersom denne strenge framgangsmåten blir fulgt på hvert eneste møte, stort eller lite, overalt og til enhver tid, er ikke det en ny partisjablong? Når »referat» blir holdt på møter, foregår de ofte slik: »1. Den internasjonale situasjonen; 2. den innenrikspolitiske situasjonen; 3. grenseområdet; og 4. vår egen avdeling». Møtene varer ofte fra morgen til kveld, og selv de som ikke har noe å si, tar ordet som om de ville svikte de andre dersom de ikke sa noe. Kort sagt ser man bort fra de faktiske forholdene og holder dødsens fast på stive, gamle former og vaner. Bør vi ikke rette på alt dette også?

Mange mennesker roper i dag etter ei omforming til en nasjonal og vitenskapelig stil innrettet på massene. Det er meget bra. Men »omforming» betyr grundig forandring ovenfra og ned og innenfra og ut. Likevel roper noen mennesker som ikke en gang har gjort den minste forandring, på en omforming. Jeg vil derfor råde disse kameratene til å begynne å gjøre iallfall en liten forandring før de fortsetter å »omforme», for ellers vil de forbli innfiltret i dogmatisme og sjablongmessige partiskriverier. Dette kan beskrives som å ha storslåtte hensikter, men skrøpelige evner, store ambisjoner, men lite talent, og dermed oppnår man ingen ting. Den som snakker veltalende om »omforming til en massestil», mens han i virkeligheten sitter fast i sin egen lille sirkel, bør heller se seg omkring, ellers kan det godt tenkes at noen av massene en dag støter på ham på veien og sier: »Hvordan går det med all denne 'omforminga', min herre? Kan jeg få se litt av den, er De snill?», og da vil han stå fast. Hvis han ikke bare prater, men oppriktig ønsker en omforming til en massestil, må han virkelig gå ut blant folk og lære av dem, ellers vil hans

»omforming» bli hengende i løse lufta. Det finnes folk som roper høyt etter omforming til en massestil, men som ikke kan si tre setninger på vanlig folkespråk. Det viser at de ikke er virkelig bestemt på å lære av massene. Tankene deres er fremdeles begrenset til deres egne små sirkler.

På dette møtet er det delt ut kopier av *En veiledning for propaganda*, en brosjyre som inneholder fire artikler, og jeg råder våre kamerater til å lese den og lese den om igjen.

Den første artikkelen, som er satt sammen av utdrag fra *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikene) historie, kort innføring*, tar opp den måten Lenin drev propagandaarbeid på. Den beskriver blant annet hvordan Lenin skrev løpesedler:

Under Lenins ledelse var St. Petersburgs kampforbund for arbeiderklassens frigjøring den første gruppa i Russland som begynte å *forene sosialismen med arbeiderbevegelsen*. Når det brøt ut streik i en eller annen fabrikk, svarte kampforbundet, som gjennom sine medlemmer i sirklene var vel underrettet om tilstanden i fabrikkene, straks med å gi ut løpesedler og sosialistiske kunngjøringer. Disse løpesedlene avslørte fabrikkene undertrykkelse av arbeiderne, forklarte hvordan arbeiderne skulle kjempe for sine interesser og satte fram arbeidernes krav. Løpesedlene fortalte hele sannheten om kapitalismens kreftskade, om arbeidernes fattigdom, om deres umåtelig harde arbeidsdag på 12 til 14 timer og om deres fullstendige mangel på rettigheter. De framsatte også nødvendige politiske krav.

Legg merke til »vel underrettet» og »fortalte hele sannheten»! Videre:

I samarbeid med arbeideren Babushkin skrev Lenin i slutten av 1894 den første av disse agitasjonsløpesedlene og en appell til de streikende arbeiderne på Semyannikovs fabrikk i St. Petersburg.

For å skrive en løpeseddel må dere rådføre dere med kamerater som er vel underrettet om tilstanden. Det var på grunnlag av slike undersøkelser og studier at Lenin skrev og arbeidet.

Er vi enige med Lenin? Hvis vi er det, må vi arbeide i Lenins ånd. Det vil si at vi må gjøre som Lenin gjorde, og ikke fylle endeløse sider med ordgyteri eller skyte på måfå uten å ta hensyn til tilhørerne eller bli selvgode og bombastiske.

Den andre artikkelen er satt sammen av utdrag fra Dimitrovs erklæring på Den kommunistiske internasjonales sjuende verdenskongress. Hva sa Dimitrov? Han sa:

Vi må lære oss å ikke tale til massene på et dødt bokspråk, men som massenes forkjempere, hvor hvert eneste ord, hver eneste ide gjenspeiler millionenes innerste tanker og følelser.⁵

Og videre:

... massene kan ikke tilegne seg våre beslutninger hvis vi ikke lærer oss å snakke et språk som massene forstår.

Vi vet ikke alltid hvordan vi skal snakke enkelt, konkret og i bilder som er kjente og forståelige for massene. Vi klarer fremdeles ikke å avstå fra

innlærte, abstrakte formler. Dersom dere ser gjennom våre løpesedler, aviser, resolusjoner og teser, vil dere faktisk finne at de ofte er skrevet på et språk og i en stil så tung at de er vanskelige å forstå selv for våre partifunksjonærer, for ikke å snakke om de alminnelige arbeiderne.⁶

Hva synes dere? Setter ikke Dimitrov fingeren på vårt svake punkt? Sjablongmessige skriverier i partisaker finnes tydeligvis i fremmede land så vel som i Kina, så dere kan se at det er en vanlig sykdom. (Latter.) I alle tilfelle bør vi helbrede vår egen sykdom så fort som mulig i overensstemmelse med kamerat Dimitrovs formaning.

Hver og en av oss må gjøre denne loven, som er en bolsjevikisk lov, til en elementær regel:

Når du skriver eller taler, må du alltid ha i tankene den jevne arbeideren som må forstå deg, må tro på din oppfordring og være klar til å følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og taler til.⁷

Det er dette Den kommunistiske internasjonale foreskriver for oss, og det må følges. La det bli en lov for oss.

Den tredje artikkelen, utdrag fra *Lu Hsuns samlede verker*, er forfatterens svar til tidsskriftet *Karlsvoyna*,⁸ hvor han diskuterte hvordan man skal skrive. Hva sa Lu Hsun? Alt i alt satte han opp åtte regler for hvordan man skal skrive, og noen av dem skal jeg plukke ut og kommentere her.

Regel nr. 1: »Vis alle slags ting stor oppmerksomhet. Iaktta mer, og ikke skriv noe hvis du bare har iaktatt litt.»

Det han sier, er: »Vis alle slags ting stor oppmerksomhet,» ikke bare en ting eller en halv ting. Han sier: »Iaktta mer,» ikke bare ta en titt, eller se med halvt øye. Hvordan er det så med oss? Gjør vi ikke ofte nøyaktig det motsatte og skriver etter å ha gjort bare noen få iakttagelser?

Regel nr. 2: »Ikke tving deg selv til å skrive når du ikke har noe å si.»

Hvordan er det med oss? Tvinger ikke vi ofte oss selv til å skrive en hel del når det er fullstendig klart at hodene våre er tomme? Det er den rene ansvarsløshet å gripe til pennen og »tvinge oss selv til å skrive» uten at vi har drevet undersøkelser og studier på forhånd.

Regel nr. 4: »Når du har skrevet noe, les det da igjennom, minst to ganger, og gjør ditt ytterste for uten den minste betenkelighet å stryke ord, setninger og avsnitt som ikke er nødvendige. Fortett gjerne materialet til en novelle ned til ei skisse, men trekk aldri materialet til ei skisse ut til en novelle.»

Konfutse ga oss dette rådet: »Tenk to ganger», og Han Yu sa: »En gjerning fullføres gjennom ettertanke». Dette var i gamle dager. I dag er alle ting blitt mye mer komplisert, og noen ganger er det heller ikke nok å tenke gjennom dem tre eller fire ganger. Lu Hsun sa: »Les det gjennom i det minste to ganger.» Og i det meste? Det sa han ikke noe om, men etter min mening skader det ikke å gå gjennom en viktig artikkel mer enn ti ganger og revidere den samvittighetsfullt før den blir offentliggjort. Artikler er gjenspeilinger av den objektive virkeligheten, som er innviklet og komplisert og må studeres om

og om igjen før den kan bli riktig gjenspeilet. Å være slurvet med hensyn til dette er å overse de elementære prinsippene ved skrivinga.

Regel nr. 6: »Finn ikke på adjektiver eller andre uttrykk som ikke er forståelige for noen andre enn deg selv.»

Vi har »funnet på» altfor mange uttrykk som »ikke er forståelige for noen». Noen ganger består en enkelt bisetning av førti eller femti ord og er full av »adjektiver eller andre uttrykk som ikke er forståelige for noen». Mange av dem som aldri blir trette av å erklære seg som Lu Hsuns etterfølgere, er nettopp de som vender ham ryggen!

Den siste artikkelen er tatt fra rapporten om hvordan vi skal utvikle en nasjonal propagandastil, noe som ble tatt opp på det sjette plenumsrådet i Kinas Kommunistiske Partis sjette sentralkomite. På dette møtet, som ble holdt i 1938, sa vi at »alt snakk om marxisme som er atskilt fra Kinas spesielle kjennetegn, er bare abstrakt marxisme, marxisme i et tomrom». Det vil si at vi må gå imot alt tomt prat om marxisme, og de kommunistene som bor i Kina, må studere marxismen ved å knytte den sammen med den kinesiske revolusjonens virkelighet.

Rapporten sa:

Utenlandske sjablonger må avskaffes, vi må i mindre grad synge tomme, abstrakte melodier, og dogmatismen må legges til hvile. De må bli erstattet av en frisk og levende kinesisk stil og ånd som vanlige folk i Kina setter pris på. Praksisen til dem som ikke forstår det minste av internasjonalismen, er å skille det internasjonalistiske innholdet fra den nasjonale formen. Vi må derimot knytte disse to tingene nært sammen. I denne saken gjøres det innenfor våre rekker alvorlige feil som vi samvittighetsfullt må overvinne

I denne rapporten ble det forlangt at de utenlandske sjablongene skulle avskaffes, men likevel er det noen kamerater som fremdeles støtter opp om dem. Det ble krevd at vi i mindre grad skulle synge tomme, abstrakte melodier, men noen kamerater synger hardnakket videre. Det ble reist krav om at dogmatismen skulle legges til hvile, men likevel er det noen kamerater som ber den stå opp av senga. Kort sagt er det mange mennesker som har latt denne rapporten, som ble antatt på det sjette plenumsrådet, gå inn gjennom det ene øret og ut av det andre, som om de bevisst motsatte seg den.

Sentralkomiteen har nå besluttet at vi en gang for alle må gjøre slutt på sjablongmessige skriverier i partisaker, dogmatisme og liknende ting, og det er derfor jeg er kommet hit og har talt en god stund. Jeg håper at kameratene vil tenke over og analysere det jeg har sagt, og at hver enkelt også vil analysere sitt spesielle tilfelle. Hver og en bør omhyggelig granske seg selv, diskutere med sine nærmeste venner og kamerater hva han har klarlagt, og virkelig kvitte seg med sine egne feil.

Mao Tsetung:

Kaderpolitikk

Fra «Kinas Kommunistiske partis rolle i den internasjonale krigen», oktober 1938

Kinas Kommunistiske Parti er et parti som leder en stor revolusjonær kamp i et land med flere hundre millioner innbyggere, og det kan ikke fullføre sin historiske oppgave uten et stort antall ledende kadrer som forener dyktighet med politisk redelighet. I løpet av de siste sytten åra har partiet vårt lært opp temmelig mange dyktige ledere, slik at vi har en kjerne av kadrer i det militære, politiske og kulturelle arbeidet og i parti- og massearbeidet. Partiet og nasjonen bør få stor ære for denne innsatsen. Men den nåværende kjernen er ennå ikke sterk nok til å understøtte det veldige omfanget av vår kamp, og det er fremdeles nødvendig å fostre dyktige folk i stor stil. Mange aktivister har tatt store steg framover og blir stadig mer framskredne under det kinesiske folkets store kamp. Vi har ansvaret for å organisere og fostre dem, ta godt vare på dem og nytte dem på riktig vis. Kadrer er en avgjørende faktor så snart den politiske linja er bestemt. Derfor er det vår kampoppgave å skolere store antall nye kadrer på en planmessig måte.

Vår omsorg bør omfatte så vel kadrer utenfor partiet som partikadrer. Det finnes mange dyktige folk utenfor partiet som vi ikke må overse. Det er enhver kommunist plikt å kvitte seg med utilnærmelighet og arroganse og arbeide godt med kadrer utenfor partiet, gi dem oppriktig hjelp, innnta en varm og kameratslig holdning overfor dem og vinne deres initiativ for den store oppgaven å bekjempe Japan og gjenoppbygge nasjonen.

Vi må vite hvordan vi skal bedømme kadrene. Vi må ikke innskrenke vår vurdering til en kort periode eller til en enkelt hendelse i en kaders liv, men vi bør se livet og arbeidet hans som en helhet. Dette er hovedmetoden for å bedømme kadre.

Vi må vite hvordan vi skal nytte kadrene på riktig vis. Til sjuende og sist medfører ledelse to hovedansvar: å utarbeide ideer og nytte kadrene godt. Slike saker som å planlegge, fatte vedtak og gi ordre og direktiver hører alle inn under kategorien «å utarbeide ideer». For å gjennomføre ideene i praksis må vi sveise kadrene sammen og oppmuntre dem til å gå til handling. Dette kommer inn under kategorien «å nytte kadrene godt». I vårt lands historie har det vært to skarpt motstridende linjer når det gjelder bruk av kadrene. Den ene har vært å «utnevne folk etter hva de har gjort», og den andre å «utnevne folk etter favorisering». Den første måten er hederlig, den andre uhederlig. Den rettesnora kommunistpartiet bør tillempe i sin kaderpolitikk, er å

vurdere hvorvidt en kader besluttosomt utfører partiets linje, arbeider i pakt med partidisiplinen, har nær kontakt med massene, er i stand til å vurdere selvstendig, er aktiv, arbeider hardt, er uselvvisk eller ikke. Det er dette som menes med å «utnevne folk etter hva de har gjort». Chang Kuo-taos kaderpolitikk var det stikk motsatte. Han fulgte linja med å «utnevne folk etter favorisering», og han samlet folk som han personlig likte, rundt seg i en liten klikk. Han ble til slutt en forræder mot partiet og flyktet. Dette er en viktig lærdom for oss. Ut fra den advarselen som denne og liknende historiske lærdommer har gitt, må sentralkomiteen og lederne på alle nivå gjøre det til sitt viktigste ansvar å holde fast ved den ærlige og rettferdige måten å gjennomføre kaderpolitikken på, og å forkaste den uærlige og urettferdige måten, og på det viset konsolidere enheten i partiet.

Vi må vite hvordan vi skal ta godt vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre dette på.

For det første, gi dem veiledning. Dette betyr å gi dem frie hender i arbeidet, slik at de har mot til å ta på seg ansvar, og samtidig gi dem passende instruksjoner, slik at de blir i stand til å nytte sitt initiativ fullt ut under veiledning av partiets linje.

For det andre,hev deres nivå. Det betyr å skolere dem ved å gi dem muligheter til å studere, slik at de kan styrke sin teoretiske forståelse og arbeidskapasitet.

For det tredje, kontroller arbeidet deres, og hjelp dem med å oppsummere sine erfaringer, å gå videre med sine framganger og korrigere sine feil. Å dele ut arbeid uten å kontrollere det og være oppmerksom bare når alvorlige feil blir gjort – det er ikke den riktige måten å ta vare på kadrene på.

For det fjerde, bruk som regel overbevisningsmetoden overfor kadre som har begått feil, og hjelp dem til å korrigere feilene. Kampmetoden bør innskrenkes til bruk mot dem som gjør alvorlige feil, og som likevel avviser å motta rettledning. Her er tålmodighet ytterst viktig. Det er feil å kalle folk overflatisk for «opportunist», eller uten videre begynne «å føre kamp» mot dem.

For det femte, hjelp dem med deres vanskeligheter. Når kadrer har vanskeligheter på grunn av sjukdom, dårlig økonomi, familieproblem eller andre vanskeligheter, må vi alltid gi dem så mye støtte som mulig. Dette er den rette måten å ta vare på kadrene.

Lenin:

Bør revolusjonære arbeide i reaksjonære fagforeninger?

**Fra «Venstre»-kommunismen — en barnesjukdom»,
april - mai 1920**

De tyske «venstre»-folka mener at når det gjelder dem, så er svaret på dette spørsmålet et ubetinga nei. Etter det de mener, er deklamering og sinte utrop (slike som kommer fra K.Hörner på et særs «solid» og særs tåpelig vis) mot «reaksjonære» og «kontrarevolusjonære» fagforeninger et tilstrekkelig «bevis» på at det er unødvendig, ja faktisk utillatelig for revolusjonære og kommunister å arbeide i gule, sosialsjåvinistiske, kompromissvennlige og kontrarevolusjonære fagforeninger av Legien-typen.

Men uansett hvor mye de tyske «venstre»-folka er overbevist om det revolusjonistiske i en slik taktikk, så er den i virkeligheten totalt feilaktig og inneholder ikke noe annet enn tomme fraser.

For å gjøre dette klart, skal jeg begynne med vår egen erfaring i samsvar med den alminnelige planen for denne artikkelen, som er retta mot ei anvending i Vest-Europa av alt det i bolsjevismen som er allment brukbart, allmenngyldig og betydningsfullt i historia til bolsjevismen og i taktikken i dag.

I Russland i dag er forholdet mellom ledere, parti, klasse og masser, såvel som holdninga proletariatets diktatur og partiet har til fagforeningene, konkret slik: Diktaturet blir utøvd av proletariatet som er organisert i sovjetene. Proletariatet blir leda av det kommunistiske partiet, bolsjevikene, som ifølge tallene fra den siste partikongressen (april 1920) hadde 611.000 medlemmer. Både før og etter oktoberrevolusjonen svinga medlemstallet sterkt og var vanligvis mye mindre, sjøl i 1918 og 1919. Vi frykter ei overdreven vekst i partiet, fordi karrierister og svindlere som ikke fortjener noe annet enn å bli skutt, uunngåelig gjør alt de kan for å orme seg inn i rekkene til det partiet som har makta. Siste gang vi åpna dørene i partiet på vidt gap — bare for arbeidere og bønder — var da Judentisj sto noen få verst* fra Petrograd (vinteren 1919) og Deninkin sto i Orel (ca. 350 verst fra Moskva), dvs. da Sovjetrepublikken var i dødelig fare og eventyrere, karrierister, svindlere og upålitelige personer slett ikke kunne regne med å gjøre ei fordelaktig karriere (de hadde større grunn til å vente seg galger og tortur) ved å slutte seg til kommunistene. Partiet som samles til årlige kongresser (den siste på grunnlag av en representant for hvert 1000. medlem), er leda av en sentralkomite på nitten medlemmer som er valgt av kongressen, mens det daglige arbeidet i Moskva

*Verst, russisk lengdeenhet, 1067 m. (Red.)

må bli utført av enda mindre organer, kjent som Organisasjonsutvalget og Politbyrået. Disse to organene blir valgt av plenumsmøtene i sentralkomiteen med fem medlemmer fra sentralkomiteen til hvert utvalg. Dette kan se ut som et fullkomment «oligarki». Det blir ikke tatt noen avgjørende politiske eller organisatoriske vedtak i noen av de statlige organene i republikken vår uten rettleiing fra sentralkomiteen i partiet.

I arbeidet sitt støtter partiet seg direkte på *fagforeningene*, som ifølge tallene fra den siste kongressen (april 1920) nå har et medlemstall på over fire millioner og er formelt sett *partiløse*. I virkeligheten består alle de ledende organene i de aller fleste fagforeningene og først og fremst, sjølsagt, i det all-russiske fagforeningssentret eller utvalget (Det all-russiske sentralrådet for fagforeningene), av kommunister som utfører alle direktivene fra partiet. Slik har vi i det store og hele et formelt ikke-kommunistisk, fleksibelt og forholdsviss breitt og svært mektig proletarisk apparat. Gjennom dette apparatet er partiet nært knytta til *klassen* og til *massene*, og *gjennom dette apparatet blir klassediktatur* utøvd under ledelse av partiet. Uten nær kontakt med fagforeningene og uten den energiske støtta og hengivne innsatsen deres, ikke bare i økonomiske, *men også i militære saker*, ville det sjølsagt ha vært umulig for oss å regjere landet og opprettholde diktaturet i så mye som to og en halv måned, for ikke å snakke om i to og et halvt år. Praktisk betyr disse svært nære kontaktene sjølsagt et særlig sammensatt og mangesidig arbeid med propaganda og agitasjon, hyppige konferanser til rette tider — ikke bare med de ledende fagforeningsfolka, men med alle innflytelsesrike elementer innafor fagforeningene reint allment. Det betyr en standhaftig kamp mot mensjevikene som fortsatt har visse støtter, sjøl om de er svært få, som de villeder til alle slags kontrarevolusjonære foretak, alt fra et ideologisk forsvar for (det *borgerlige*) demokratiet og preiking om at fagforeningene bør være «uavhengige» (uavhengige fra den proletariske statsmakta!), til sabotasje av den proletære disiplinen etc. etc.

Vi mener at kontakten med «massene» gjennom fagforeningene ikke er nok. Praktiske aktiviteter har i løpet av revolusjonen vår lagt grunnlaget for slike institusjoner som *partiløse arbeider- og bondekonferanser*, og vi kjemper av alle krefter for å støtte, utvikle og utvide denne institusjonen til å bli i stand til å måle stemninga blant massene, komme i nærere kontakt med dem, møte krava deres, forfremme de beste blant dem til statsstillinger, etc. I et av de seineste forordningene som gjelder omdanninga av Folkekommissariatet for statskontroll til Arbeider- og bondeinspeksjonen, har partiløse konferanser av denne typen fått fullmakt til å velge medlemmer til statskontrollen for å utføre forskjellige typer undersøkellesarbeid etc.

Dessuten blir sjølsagt alt partiarbeidet utført gjennom sovjetene som omfatter de arbeidende massene, uansett yrke. Distriktkongressene til sovjetene er *demokratiske* institusjoner. Sjøl de beste blant de demokratiske republikkene i den borgerlige verden har aldri sett maken. Gjennom disse kongressene (som partiet anstrenger seg for å følge med på), samt ved stadig å peke ut klassebevisste arbeidere til forskjellige stillinger i landdistriktene,

utøver proletariatet rolla si som leder for bøndene, slik virkeliggjør byproletariatet diktaturet sitt og fører en systematisk kamp mot de rike, mot borgerskapet som utbytter og profiterer på bøndene osv.

Slik er den allmenne mekanismen i den proletariske statsmakta sett «ovafra», sett ut fra den praktiske gjennomføringa av diktaturet. Vi håper at leseren vil forstå hvorfor de russiske bolsjevikene, som har kjent denne mekanismen i tjuefem år og sett har sett den utvikle seg fra små, illegale undergrunnssirkler, ikke kan hjelpe for at de ser på alt dette pratet om «ovafra» eller «nedafra», om leder-diktaturet eller diktaturet til massene etc., som borgerlig og barnslig vrøvl, noe i likhet med å diskutere om det venstre beinet eller den høyre armen til en mann er mest nyttig for ham.

Vi kan ikke annet enn å se på de pompøse, svært lærde og skrekkelig revolusjonære avhandlingene til de tyske venstrefolka som like tåpelige og barnslig vrøvlete. Avhandlinger om at kommunistene ikke kan og ikke bør arbeide innafor reaksjonære fagforeninger, at det er tillatt å snu ryggen til arbeid av denne typen, at det er nødvendig å trekke seg ut av fagforeningene og skape flunkende nye og ubesudla «arbeiderunioner» som er oppfunnet av svært søte og snille (og an takelig for det meste svært unge) kommunister, etc. etc.

På den ene sida overtar sosialismen unngåelig som en arv fra kapitalismen de gamle faglige og handverksmessige forskjellene blant arbeiderne, som har antakelig seg i løpet av hundrevis av år. På den andre sida overtar den fagforeningene, som bare svært langsomt og over ei årrekke kan utvikle seg til breiere industriforbunda med mindre av det laugsmessige ved seg (forbund som omfatter hele industrigreiner, ikke bare handverk, laug og fag). Først seinere kan vi gjennom disse industriforbunda gå videre med å avskaffe arbeidsdelinga mellom folk, utdanne og skolere folk, gi dem *ei allsidig utvikling og ei allsidig opplæring, slik at de kan klare alt*. Kommunismen utvikler seg og må utvikle seg mot dette målet og den kommer til å nå det, men først etter mange, mange år.

Å forsøke praktisk i dag å foregripe dette framtidige resultatet av en fullt utvikla, fullt grunnfesta og utforma, totalt omfattende og moden kommunisme, ville være som å prøve på å lære bort høyere matematikk til et fireårig barn.

Vi kan (og må) ikke begynne å bygge sosialismen med et abstrakt menneskemateriale eller et menneskemateriale som er særlig skapt av oss, men med det menneskematerialet som vi har arva fra kapitalismen. Sant nok, det er ingen lett sak, men det fins ingen andre måter å nærme seg oppgava på, som er såpass alvorlige at de er verdt en diskusjon.

Fagforeningene var et kjempestort skritt framover for arbeiderklassen i kapitalismens første dager, ettersom de markerte overgangen fra splittelse og hjelpeløshet blant arbeiderne — til det *første grunnlaget* for ei klasseorganisering. Da det *revolusjonære partiet til proletariatet*, den høyeste formen for proletarisk klasseorganisering begynte å forme seg (og partiet fortjener ikke navnet sitt før det lærer å knytte lederne sammen med klassen og

massene i en udelelig helhet), begynte fagforeningene uunngåelig å avsløre visse reaksjonære trekk, et visst laugsmessig trangsyn, en viss tendens til å være apolitiske, en viss treghet etc. Men utviklinga av proletariatet foregikk ikke og kunne ikke foregå andre steder i verden enn gjennom fagforeningene, gjennom samhandling mellom dem og partiet til arbeiderklassen. At proletariatet erobra den politiske makta, er et enormt skritt framover for proletariatet som klasse, og partiet må mer enn noen gang lære opp, og lede fagforeningene, ikke bare på gammelt vis, men på en ny måte. Samtidig som partiet ikke må glemme at fagforeningene er og i lang tid vil komme til å være en uunnværlig «skole i kommunisme» og en før-skole som trener proletariatet i å utøve diktaturet sitt, en uunnværlig organisasjon for arbeiderne i den gradvise overføringa av styringa av hele det økonomiske livet i hele landet til *arbeiderklassen* (og ikke til de enkelte fag), og seinere til hele det arbeidende folket.

At fagforeningene har visse «reaksjonære» trekk i den betydninga vi har nevnt ovafor, er *uunngåelig* under proletariatets diktatur. Ikke sånn å forstå at dette betyr komplett mangel på evne til å forstå de grunnleggende vilkåra for *overgangen* fra kapitalismen til sosialismen. Det ville være toppmålt dumskap å frykte disse «reaksjonære trekka» eller å prøve på å *unngå* eller hoppe over dem, fordi det ville bey at vi er redde for den oppgava fortroppen til proletariatet har — den som består i å lære opp, utdanne, opplyse og trekke de mest tilbakeliggende laga og massene i arbeiderklassen og bøndene med i det nye livet. På den andre sida ville det være en enda grovere feil om vi utsatte virkeliggjøringa av proletariatets diktatur til et tidspunkt da det ikke fins en eneste arbeider med et sneversynt handverksstandpunkt, eller laugs- og trade-unionistiske* fordommer. Kunsten å drive politikk (og den riktige forståelsen som kommunister bør ha av dette) består i ei riktig vurdering av forholda og tidspunktet da fortroppen i proletariatet kan erobre makta, når den har mulighet til å vinne tilstrekkelig støtte fra tilstrekkelig breie lag av arbeiderklassen og de ikke-proletære arbeidende massene — samtidig med og etter at makta er blitt erobra. Videre ei riktig vurdering av når fortroppen i proletariatet etter det har mulighet for å opprettholde, grunnfeste og utvide styret sitt gjennom å utdanne, lære opp og trekke til seg stadig breiere masser fra det arbeidende folket.

Videre. I mer framskredne land enn Russland, har visse reaksjonære trekk i fagforeningene vært, og var nødt til å være, mye mer framtrедende enn i vårt land. Våre mensjeviker fikk støtte i fagforeningene (og får det fortsatt i en viss grad fra noen få foreninger) som et resultat av det handverksmessige sneversynet, den faglige egoismen og opportunismen i fagforeningene. Mensjevikene i Vesten har oppnådd å få mye mer solide støttepunkter i fagforeningene. I Vesten har et *faglig-unionistisk, sneversynt, sjølgodt, forstokka, griskt* og

**Trade-unionisme* — ei opportunistisk retning innafor arbeiderbevegelsen som går inn for at arbeiderne skal begrense seg til kamp i fagbevegelsen, på et snevert faglig grunnlag, og som avviser at arbeiderklassen må ha et politisk parti — og går imot at arbeiderklassen må erobre den politiske makta. (Red.)

småborgerlig proimperialistisk og imperialistisk oppkjøpt «arbeideraristokrati» utvikla seg til et langt sterkere lag enn i vårt land. Det er ubestridelig. Kampen mot folk som Gompers, Jouhaux, Henderson, Merrheim, Legien og co. i Vest-Europa, er mye vanskeligere enn kampen mot våre mensjevikere som representerer en *helt ensarta* sosial og politisk type. Denne kampen må bli ført nådeløst og den må ubetinga bli ført fram — som vi gjorde det — til det punktet da alle de uforbederlige lederne for opportunisten og sosialsjavinismen er fullstendig brennemerka og drevet ut av fagforeningene. Politisk makt kan ikke bli erobra (og en bør ikke prøve å erobre den) før kampen har nådd et *visst* nivå. Dette «særskilte nivået» vil være *forskjellig* i de ulike landa og under ulike forhold. Bare de sindige, erfarne og velskolerte politiske lederne for proletariatet i hvert enkelt land er i stand til å vurdere dette riktig. (I Russland var valga til Den konstituerende forsamlinga i november 1917, noen få dager etter den proletariske revolusjonen den 25. oktober 1917, en av målestokkene på seieren i denne kampen. I disse valga blei mensjevikene avgjort slått, de fikk 700 000 stemmer, 1 400.000 stemmer hvis stemmene fra Transkaukasus blir telt med — mot 9.000.000 stemmer for bolsjevikene. Se artikkelen min, «Valga til Den konstituerende forsamlinga og proletariatets diktatur» i *Den kommunistiske internasjonale* nr. 7-8).

Vi fører kampen mot «arbeideraristokratiet» i navnet til arbeidermassene og for å vinne dem over på vår side, vi fører kampen mot de opportunistiske og sosialsjavinistiske lederne for å vinne arbeiderklassen over på vår side. Det ville være tåpelig å glemme denne helt grunnleggende og helt sjølinnlysende sannheten. Likevel er det nettopp så tåpelige de tyske «venstre»-kommunistene er, når de trekker den slutningen at . . . en skal gå ut av fagforeningene, nekte å arbeide innafor dem, skape nye og *kunstige* former for arbeiderorganisering! — fordi fagforeningen har et *toppleder-sjikt* av reaksjonære og kontrarevolusjonære type. Dette er et så utillatelig mistak, at det nærmer seg den største tjenesten kommunister kan yte overfor borgerskapet. Som alle opportuniste, sosialsjavinister og kautsyanske fagforeningsledere, er våre mensjevikere ikke noe annet enn «agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen» (noe vi alltid har kalt mensjevikene), eller «arbeiderløytnanter for kapitalistklassen», for å bruke det glimrende og virkelig treffende uttrykket fra tilhengerne til Daniel De Leon i Amerika. At en avviser arbeidet i de reaksjonære fagforeningene, betyr at en overlater de lite utvikla eller tilbakeliggende arbeidermassene til innflytelsen av de reaksjonære lederne, agentene for borgerskapet, arbeideraristokratiet, eller «arbeidere som har blitt fullkomment borgerlige» (se Engels' brev til Marx 1858 — om de britiske arbeiderne).

Denne latterlige teorien om at kommunistene ikke skal arbeide i reaksjonære fagforeninger, avslører svært tydelig hvilken lettsindig holdning «venstre»-kommunistene har i spørsmålet om innflytelsen over «massene», og hvor villedende alt skrålet deres om «massene» er. Hvis vi ønsker å hjelpe «massene», vinne sympatien og støtta deres, kan vi ikke være redde for van-

sker eller nålestikk, sjikane, fornærmelser og forfølgelse fra «lederne» (som nesten alltid direkte eller indirekte har tilknytning til borgerskapet og politiet fordi de er opportuniste og sosialsjåvinister), men vi må absolutt arbeide *overalt der massene fins*. Vi må tåle alle ofre og klare å overvinne de største hindringer for å drive systematisk, stadig, standhaftig og tålmodig agitasjon og propaganda i de organisasjonene og forbunda, sjøl de mest reaksjonære, der det fins proletære eller halvproletære masser. Fagforeningene og arbeiderkooperativene (i hvert fall noen ganger i de sistnevnte) er nettopp de organisasjonene der massene er å finne. I følge tall som er sitert i den svenske avisa *Folkets dagblad, Politiken*, den 10. mars 1920, så økte medlemskapet i fagforeningene i Storbritannia fra 5 500 000 på slutten av 1917 til 6 600 000 på slutten av 1918, ei økning på 19 %. Mot slutten av 1919 blei medlemskapet anslått til å være 7 500 000. Jeg har ikke de tilsvarende tall for Frankrike og Tyskland foran meg, men helt sikre og alminnelig kjene kjensgjerninger vitner om ei rask økning i fagforeningsmedlemskapet også i disse landa.

Disse kjensgjerningene slår soleklart fast noe som er stadfesta på tusen andre måter, semlig at klassebevisstheten og ønsket om organisering vokser blant de proletære massene, blant de vanlige arbeiderne og blant de tilbakeliggende elementene. Millioner av arbeidere i Storbritannia, Frankrike og Tyskland tar *for første gang* skrittet fra en fullstendig mangel på organisering til den mest grunnleggende, laveste, enkleste og (for dem som fortsatt er helt gjennomsyra av borgerlig-demokratiske fordommer) lettest forståelige formen for organisering, nemlig fagforeningene. Likevel står de revolusjonære, men uforstandige venstrekomunistene ved siden av og skriker «massene», men de *avstår fra å arbeide innafor fagforeningene* under påskudd om at de er «reaksjonære», og de finner opp en flunkende ny, ubesmitta liten «arbeiderunion», som ikke er tilsmussa av borgerlig-demokratiske fordommer og er rein for laugsmessige eller sneversynte faglig-unionistiske synder, en union som de påstår vil bli (!) en brei organisasjon. «Anerkjenning av sovjetsystemet og diktaturet» er de *eneste* (!) krava til medlemskap. (Se sitatet ovafor).

Det er ikke mulig å forestille seg en større tåpelighet eller noe som er mer skadelig for revolusjonen enne det som de «venstre»-revolusjonære her forårsaker! Tenk om vi i Russland i dag, etter to og et halvt års enestående seirer over borgerskapet i Russland og i Entente-maktene, skulle gjøre «anerkjenning av diktaturet» til et vilkår for medlemskap i fagforeningene? Ja, da ville vi gjøre noe utrolig dumt og ødelegge innflytelsen vår blant massene, og hjelpe mensjevikene. Den oppgava som hviler på kommunistene er å *overbevise* de tilbakeliggende elementene, å arbeide *blant* dem, og ikke *isolere seg fra dem* med barnslige og kunstige «venstre»-paroler.

Det ingen tvil om at folk som Gompers, Henderson, Jouhaux og Legien er svært takknemlige mot de «venstre»-revolusjonære, som liksom den tyske «prinsipp»-opposisjonen (himmelen fri oss fra slike «prinsipper»!), eller som noen av de revolusjonære i den amerikanske Verdens Industrierbeidere (Industrial Workers of the World) preiker utmelding av de reaksjonære

fagforeningene og avviser å arbeide innafor dem. Disse herrene, disse «lederne» for opportunismen, vil uten tvil ty til alle slags hjelpemidler i det borgerlige diplomatiet og søke hjelp hos de borgerlige regjeringene, presteskaper, politiet og domstolene for å holde kommunistene vekk fra fagforeningene, drive dem vekk for enhver pris, gjøre arbeidet deres i fagforeningene så surt som mulig, fornærme dem, terge dem og forfølge dem. Vi må klare å stå imot alt dette, vi må være enige om å bære hvert eneste offer, og til og med — om det blir nødvendig — ta i bruk forskjellige krigslist, triks og illegale metoder, fortielser og utflukter — så lenge vi bare kommer inn i fagforeningene, klarer å bli der og klarer å fortsette det kommunistiske arbeidet innafor — under enhver omstendighet. Under tsarveldet hadde vi i det hele tatt ingen «legale muligheter» før 1905. Men da Subatov* som var agent i det hemmelige politiet, organiserte De svarte hundre-arbeidermøtene og arbeiderforeninger med det målet for øye å fange revolusjonære og bekjempe dem, så sendte vi medlemmer av partiet vårt til disse møtene og inn i disse foreningene. (Jeg husker personlig en av dem, kamerat Babusjkin, en ledende fabrikkarbeider fra St. Petersburg som blei skutt på ordre fra generalene til tsaren i 1906). De oppretta kontakt med massene, klarte å få i gang agitasjon og klarte å rive arbeiderne vekk fra innflytelsen til Subatov-agentene.** Sjølsagt er det vanskeligere å få til dette i Vest-Europa som er gjennomsyra av særlig djuptgående legalistiske, konstitusjonelle og borgerlig-demokratiske fordommer. Men det kan og må bli gjennomført, og må bli gjennomført systematisk.

Eksekutivkomiteen i Den tredje internasjonale må etter mi mening åpent fordømme den politikken som går ut på å avvise arbeidet i reaksjonære fagforeninger allment og foreslå for den neste kongressen å fordømme den, (og forklare i detalj hvorfor ei slik avvisning er uklok og hvilken enorm skade den gjør for den proletariske revolusjonen) og fordømme særskilt retningslinja til enkelte av medlemmene i Det kommunistiske partiet i Holland, som enten direkte eller indirekte, åpent eller skjult, helt eller delvis — det spiller ingen rolle — har støtta denne feilaktige politikken. Den tredje internasjonale må bryte med taktikken til Den andre internasjonale, den må ikke løpe unna eller underslå aktuelle spørsmål, men stille dem åpent fram. Vi har sagt sannheten rett ut til de «uavhengige» (Det uavhengige sosialdemokratiske partiet i Tyskland), på samme måten må vi si sannheten rett ut til «venstre»-kommunistene.

* S.V.Subatov (1863-1917), leder av Moskva-Ochraana (det hemmelige politiet), grunnla «politisosialismen». Han oppretta falske arbeiderorganisasjoner, som blei stifta under beskyttelse av gendarmene i hæren og politiet — i den hensikt å vende oppmerksomheten bort fra den revolusjonære bevegelsen. (Red.)

** Folk som Gompers, Henderson, Jouhaux og Legien er ikke noe annet enn subatov'er, bare forskjellige fra Subatov i den europeiske drakta si, de pene manerene og de siviliserte, forfina, demokratisk polerte metodene de bruker i sin skurkaktige politikk.

Stalin:

Samtale med Herzog

Fra Pravda nr. 27, 3. februar 1925

1. Spørsmål: (Herzog) Mener De at de politiske og økonomiske forholdene i den demokratisk-kapitalistiske republikken Tyskland ligger sånn til rette at arbeiderklassen i mer eller mindre nær framtid kommer til å kjempe for makta?

Svar: (Stalin) Det ville være vanskelig å besvare dette spørsmålet helt eksakt hvis det var tale om tidspunkter og ikke tendenser. Det er unødvendig å bevise at situasjonen nå skiller seg vesentlig fra situasjonen i 1923, både når det gjelder internasjonale og innenlandske forhold. Dette utelukker likevel ikke at situasjonen kan endre seg raskt til fordel for revolusjonen på grunn av mulige omfattende endringer i den utenrikse situasjon. Den internasjonale situasjonens ustabilitet garanterer for at denne antakelsen kan vise seg svært sannsynlig.

2. Spørsmål: Vil — på bakgrunn av den gitte økonomiske situasjon og det gitte forhold mellom kreftene — en mer langvarig forberedelsesperiode bli nødvendig for oss for å erobre flertallet av proletariatet (et krav Lenin stilte de kommunistiske partier i alle land som en overmåte viktig oppgave som måtte løses før erobringa av den politiske makta)?

Svar: Når det gjelder den økonomiske situasjonen så kan jeg bare dømme situasjonen ut fra de alminnelige opplysninger jeg sitter inne med. Jeg tror Dawes-planen* alt har gitt en del resultater, den har ført til en relativ stabilisering av situasjonen. Den amerikanske kapitalens inntrengning i den tyske industrien, stabiliseringa av valutaen, forbedringa av noen av de viktigste greiner av den tyske industrien — som langt fra betyr noen radikal sanering av den tyske økonomien, og endelig en viss bedring i arbeiderklassens materielle stilling, alt dette har nødvendigvis ført til en styrking av bourgeoisiets posisjoner i Tyskland. Dette er så og si den «positive» sida ved Dawes-Planen.

Men Dawes-Planen har også negative sider, som uunngåelig må komme fram og i en viss periode og tilintetgjøre de «positive» resultatene. Det er ikke tvil om at Daws-Planen betyr dobbelt press på det tyske proletariatet, fra både innenlandsk og utenlandsk kapital. Motsigelsene mellom utvidelsene av den

*) Dawes-planen: plan for betaling av Tysklands krigserstatninger, utarbeidet av en internasjonal komité, under ledelse av amerikaneren general Dawes, sto i kraft 1924-29. Innebar delvis utsettelse av betalingene og utenlandske lån.

tyske industrien og innsnevringa av denne industriens utenlandske markeder, forholdet mellom Ententens overdrevne krav og den tyske folkehusholdningens begrensede muligheter til å tilfredsstille disse krava — alt dette forverrer uunngåelig proletariatets, småbrukernes, funksjonærenes og de intellektuelles stilling og må nødvendigvis føre til eksplosjon, til proletariatets direkte kamp for makta.

Men dette må ikke sees som den eneste betingelse for den tyske revolusjon. For denne revolusjonens seier er det dessuten nødvendig at det kommunistiske parti representerer flertallet i arbeiderklassen og blir den avgjørende krafta i revolusjonen. Det er nødvendig at sosialdemokratiet blir avslørt og slått, at det blir redusert til et ubetydelig mindretall av arbeiderklassen. Ellers kan det ikke nytte å tenke på proletariatets diktatur. Om arbeiderne skal kunne seire må de være besjelet med en vilje, og føres av et parti som har ubetinget tillit hos arbeiderklassens flertall. Har man to konkurrerende partier av samme styrke i arbeiderklassen så er en varig seier umulig selv under ytre gunstige betingelser. Lenin var den første som i tida før Oktoberrevolusjonen i særlig grad la vekt på dette som den mest nødvendige betingelsen for proletariatets seier.

Særlig gunstig for revolusjonen måtte en situasjon være, der en indre krise i Tyskland og en avgjørende vekst i kommunistpartiets krefter falt sammen med alvorlige forviklinger blant Tysklands ytre fiender.

Jeg tror at fraværet av denne siste omstendigheten ikke var det som spilte den minst negative rollen i den revolusjonære perioden i 1923.

3. *Spørsmål:* De sa at Tysklands Kommunistiske Parti må ha flertallet av arbeiderne med seg. Dette målet har man hittil vært for lite merksame på. Hva mener De man skal gjøre for å forandre Tysklands Kommunistiske Parti til et sånt energisk parti med en stadig økende oppslutning?

Svar: Noen kamerater tror at å styrke partiet og bolsjevisere det betyr å kaste alle anderledes tenkende ut av partiet. Dette er sjølsagt ikke riktig. Man kan bare avsløre sosialdemokratiet og gjøre det til et ubetydelig mindretall i arbeiderklassen gjennom daglig kamp for arbeiderklassens behov. Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høgt-flyvende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen. Oppgaven er å slå sosialdemokratene hver eneste dag på grunnlag av disse spørsmålene, ved at man avslører deres forræderi.

Men denne oppgaven kan ikke løses fullt ut, hvis ikke problemene fra den daglige kampen blir kjedet sammen med de grunnleggende spørsmålene om Tysklands internasjonale og indre stilling, og hvis hele dette daglige arbeidet ikke sees i sammenheng med partiets samlede arbeid med revolusjon og proletariatets erobring av makta for øye. Men en sånn politikk kan bare føres av et parti med lederkadrer som er erfarne nok til å utnytte sosialdemokratiets feilgrep til å styrte partiet med, og som er godt nok teoretisk skolert, sånn at

de ikke mister den revolusjonære utviklinga av syne på grunn av gode delresultater.

Dette er også hovedforklaringa på at spørsmålet om de ledende kadrer i de kommunistiske partier allment, og i det Tyske Kommunistiske Parti spesielt, er et av de vesentligste spørsmål for bolsjeviseringa.

For å gjennomføre bolsjeviseringa må i hvert fall visse hovedbetingelser oppfylles, for uten disse er bolsjeviseringa av de kommunistiske partiene i det hele tatt umulig.

1) Det er nødvendig at partiet ikke ser seg sjøl som et vedheng til den parlamentariske valgmekanismen, som sosialdemokratiet i virkeligheten gjør, og ikke som et uvesentlig vedheng til fagforeningene, som noen anarko-syndikalister hevder, men som den *høgste* form for proletariatets klasse-sammenslutning, som skal lede alle de andre formene for proletariatets organisasjoner, fra fagforeninger til parlamentsgrupper.

2) Det er nødvendig at partiet og særlig dets ledende elementer fullt ut behersker marxismens revolusjonære teori i uløselig samband med den revolusjonære praksisen.

3) Det er nødvendig at partiet ikke utarbeider paroler og direktiver på grunnlag av utenatlærte formler og historiske paralleller, men som resultat av en omhyggelig analyse av den revolusjonære bevegelsens konkrete betingelser, både de nasjonale og internasjonale, ettersom man utvilsomt må ta hensyn til revolusjonene i alle land.

4) Det er nødvendig at partiet etterprøver parolenes og direktivenes riktighet i massenes revolusjonære kamp.

5) Det er nødvendig, særlig hvis de sosialdemokratiske tradisjonene ikke er overvunnet ennå, at hele partiets arbeid blir omlagt til den nye revolusjonære stilen, sånn at hvert skritt og hver aksjon fra partiets side fører til massenes revolusjonering, til arbeiderklassens brede massers skolering og oppdragelse i revolusjonens ånd.

6) Det er nødvendig at partiet i arbeidet klarer å forbinde den høyeste prinsippfasthet (må ikke forveksles med sektarisme) med størst mulig forbindelser og kontakt med massene (må ikke forveksles med halehengspolitik), for ellers er det umulig ikke bare å lære massene noe, men også lære noe av dem, ikke bare lede massene og heve dem opp på partiets nivå, men også å lytte til massenes stemme og merke de behovene som trenger seg fram hos dem.

7) Det er nødvendig at partiet i arbeidet klarer å forene en uforsonlig revolusjonær linje (må ikke forveksles med revolusjonær eventyrpolitikk) med størst mulig smidighet og manøvredyktighet (må ikke forveksles med makelig tilpassing) for ellers er det umulig for partiet å beherske alle kamp- og organisasjonsformer, å forbinde proletariatets øyeblikkelige interesser med den proletariske revolusjonens fundamentale interesser og å forene den illegale og legale kampen i arbeidet.

8) Det er nødvendig at partiet ikke skjuler feilene sine, at det ikke frykter kritikk, at det klarer å forbedre og oppdra kadrene sånn at de kvitter seg med egne feil.

9) Det er nødvendig at partiet klarer å sammensette den ledende hovedgruppa av de beste elementer, de foregangsmenn i kampen som er så hengivne mot saka at de kan være sanne representanter for det revolusjonære proletariats bestrebelser, som er erfarne nok til å bli virkelige ledere i den proletariske revolusjon, og i stand til å bruke leninismens strategi og taktikk.

10) Det er nødvendig at partiet systematisk forbedrer partiorganisasjonenes sosiale sammensetning og renser seg for oppløsende opportunistiske elementer, for å oppnå størst mulig helstøpethet.

11) Det er nødvendig at partiet utvikler en jernhard proletarisk disiplin som hviler på ideologisk sammensveising, klarhet i bevegelsens mål, enhet i de praktiske handlingene og et bevisst forhold til partiets oppgave fra de breie partimassenes side.

12) Det er nødvendig at partiet systematisk etterprøver utførelsen av egne beslutninger og direktiver, for ellers risikerer man at disse gjøres til tomme løfter som bare kan undergrave de breie proletariske massenes tillit til partiet.

Uten at disse og liknende betingelser oppfylles er bolsjeviseringa tomt snakk.

4. Spørsmål: De sa at ved siden av Dawes-Planens negative sider er den andre betingelsen for Tysklands Kommunistiske Partis erobring av makta en situasjon der det sosialdemokratiske partiet står fullstendig avslørt i massenes øyne, og det bare finnes en virkelig kraft innafor arbeiderklassen. Før man kommer så langt er det, som kjensgjerningene viser, ennå et godt stykke igjen. Her viser manglene og svakhetene i partiets nåværende arbeid seg klart. Hvordan kan de fjernes? Hvordan ser De på resultatet av desembervalget 1924, da sosialdemokratiet — et fullstendig korrumpert og råttent parti — langt fra å tape noe, vant rundt to millioner stemmer?

Svar: Her dreier det seg ikke om mangler ved det tyske kommunistiske partis arbeid. Her dreier det seg først og fremst om at de amerikanske lånene og tilførselen av amerikansk kapital pluss stabiliseringa av valutaen, som til en viss grad har forbedret situasjonen, har skapt en illusjon om at det er mulig radikalt å endre de indre og ytre motsigelsene i samband med Tysklands stilling. Det er denne illusjonen som, lik den hvite hest i eventyret, bar det tyske sosialdemokratiet inn i den nåværende riksdagen. Wels bryster seg nå med sin valgseier. Men han forstår tydeligvis ikke at han godskriver seg en annens seier. Det var ikke det tyske sosialdemokratiet som seiret, men Morgangruppa.* Wels var og blir en av Morgans lakeier.

* Wels: Leder av det tyske sosialdemokratiet fra 1919. Morgan: Amerikansk bankfirma, hovedselskap i datidens største amerikanske trust.

Georgi Dimitrov:

Det er ikke nok å ha ei riktig linje

Fra «Arbeiderklassens enhet mot fascismen», sluttord på Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress, 13. august 1935

Kamerater! Å utarbeide en riktig linje er selvsagt det grunnleggende for Den Kommunistiske Internasjonen og hver av dens seksjoner. Men den riktige linja alene er ikke nok til å lede klassekampen på en konkret måte.

Til dette er det nødvendig å oppfylle en rekke vilkår, framfor alt følgende:

For det første *organisatorisk sikring* av at alle vedtak som blir fattet, blir gjennomført i hele det praktiske arbeidet, og at alle de hindringene som står i veien, blir energisk overvunnet. Kamerat Stalins ord på SUKP(b)'s 17. kongress om vilkårene for at partiets linje skal bli gjennomført, kan og bør fullt ut tillempe også på de vedtakene som vår kongress fatter.

»Noen tror», sa kamerat Stalin, »at det er tilstrekkelig å utarbeide en riktig partilinja, å proklamere den offentlig, å framsette den i form av allmenne teser og resolusjoner og å stemme enhetlig for den — så vil seieren komme av seg selv, så og si spontant. Dette er naturligvis ikke riktig. Det er en stor villfarelse. Slik kan bare uforbederlige byråkrater og kontorrotter tenke . . .

. . . Gode resolusjoner og deklarasjoner for partiets generallinje utgjør bare begynnelsen, fordi de bare innebærer et ønske om å seire, men ikke selve seieren. Etter at den riktige linja er gitt, etter at det er gitt en riktig løsning på spørsmålet, er sakens videre framgang avhengig av det organisatoriske arbeidet, av organiseringen av kampen for å sette partilinja ut i livet, av den riktige utvelgelsen av folk, av kontrollen med at vedtakene i de ledende organene blir utført. Uten dette risikerer en at partiets riktige linje og de riktige vedtakene vil bli alvorlig skadelidende. Og hva mer er, etterat den riktige politiske linja er fastlagt, er det det organisatoriske arbeidet som avgjør alt, også den politiske linjas skjebne — om den blir gjennomført eller mislykkes.»¹

Det er vel ikke nødvendig å legge noe til disse meget viktige ordene av kamerat Stalin, ord som må bli grunnsetninger for alt vårt partiarbeid.

Det andre vilkåret er evnen til å gjøre de beslutningene som fattes av Komintern og dens seksjoner til de brede massenes egne beslutninger. Dette er så mye mer nødvendig nå som vi står overfor oppgaven å danne proletariats enhetsfront og å trekke de brede folkemassene inn i den anti-fascistiske folkefronten. *Lenins* og *Stalins* politiske og taktiske genialitet, trer tydeligst og klarest fram av deres mesterlige evne til å lede massene til å forstå partiets riktige linje og paroler på grunnlag av deres egne erfaringer. Dersom man tar for seg hele bolsjevismens historie, dette overmåte rike skattkammer for den revolusjonære arbeiderbevegelsens politiske strategi og taktikk, så kan en overbevise seg om at bolshevikene aldri forvekslet metodene for ledelse av massene med metodene for ledelse av partiet.

Kamerat Stalin har påvist at en av særegenhetene i de russiske bolshevikenes taktikk i den perioden da Oktober-revolusjonen ble forberedt, var at de forsto å fastsette på riktig vis de veier som naturlig leder massene fram til partiets paroler, til selve »terskelen til revolusjonen», idet de får dem til å føle, kontrollere og overbevise seg om riktigheten av disse parolene på grunnlag av sine egne erfaringer; og i at de ikke forvekslet ledelsen av massene med ledelsen av partiet, men klart så forskjellen på ledelse av den første og den andre typen, og dermed utarbeidet en taktikk som ikke bare var en vitenskap om ledelsen av partiet, men også om ledelsen av de arbeidende million-massene.

Videre må vi ta hensyn til at det er *umulig for de brede massene å tilegne seg våre vedtak dersom vi ikke lærer å bruke et språk som massene forstår.* Vi forstår ikke alltid å snakke enkelt og konkret, med eksempler fra massenes liv og som de forstår. Vi klarer fortsatt ikke å gi slipp på tillærte og abstrakte former. Ta bare for dere løpesedlene våre, avisene, resolusjonene og tesene, så vil dere se at de ofte er skrevet på et slikt språk, er så tungt utformet, at de til og med er vanskelige å forstå for partitillitsmennene, for ikke å snakke om de alminnelige arbeiderne.

Hvis vi tenker over, kamerater, at de arbeiderne, særlig i de fascistiske landene, som sprer og leser disse løpesedlene, risikerer livet, så blir det enda tydeligere for oss at en må skrive for massene på et språk de forstår, slik at de ofrene som blir gjort, ikke skal bli gjort forgjeves.

Dette gjelder i like høy grad vår muntlige agitasjon og propaganda. I dette stykket må vi åpent erkjenne at fascistene ofte viser seg å være behendigere og smidigere enn mange av våre kamerater.

Jeg husker for eksempel på et møte for arbeidsløse i Berlin på den tida Hitler kom til makta. Det var samtidig med at rettssaken mot de beryktede svindlerne og spekulantene, brødrene Sklarek, fant sted, en sak som dro ut noen måneder. Den fascistiske taleren som opptrådte på møtet, utnyttet rettsaken til sine demagogiske formål. Han viste til de svindleriene, bestikkelsene og de andre forbrytelsene Sklarek-brødrene hadde begått, og han understreket at saken mot dem allerede hadde pågått i månedsvis. Han regnet ut hvor mange hundre tusen mark den allerede hadde kostet det tyske folket, og under kraftig bifall fra de tilstedeværende erklærte han at slike banditter som Sklarek burde skytes uten videre oppstyr, og at de pengene som ble sølt bort på rettsaken, burde ha gått til de arbeidsløse.

En kommunist reiste seg og ba om ordet. Møtelederen avsto først å gi ham det, men han ble tvunget til å gi etter under press fra de tilstedeværende, som ville høre kommunisten. Da han steg opp på talerstolen ventet alle spent på hva den kommunistiske taleren hadde å si. Nå, hva sa han?

»Kamerater», sa han med høy og fast stemme, »Den Kommunistiske Internasjonalens plenum er nettopp avsluttet. Det har vist veien til arbeiderklassens redning. Den viktigste oppgaven det stilte oss overfor, kamerater, er å 'erobre arbeiderklassens flertall'. (Latter) Plenumet ga den anvisningen at arbeidsløshetsbevegelsen må 'politiseres'. (Latter). Plenumet oppfordrer oss til å heve den opp på et høyere nivå... » (Latter)

Og taleren fortsatte i samme dur, idet han åpenbart trodde han »klargjorde» plenumets virkelige beslutninger.

Kan en slik tale fengsle de arbeidsløse? Kan det gjøre dem tilfreds at en først vil politisere dem, så revolusjonere og endelig mobilisere dem for å heve bevegelsen deres opp på et høyere nivå? (Latter, bifall)

Jeg satt i en krok og så med gremmelse hvordan de tilstedeværende arbeidsløse, som så ivrig hadde ønsket å høre en kommunist for å få vite av ham hva de konkret burde gjøre, begynte å gjespe og tydelig viste tegn på skuffelse. Og jeg ble slett ikke forbauset da møtelederen mot slutten brutalt tok ordet fra taleren, uten den minste protest fra forsamlingen...

Dette er dessverre ikke noe enestående tilfelle i vår agitasjon. Det er ikke bare i Tyskland det har forekommet slike tilfelle. Å agitere på denne måten, kamerater, det er å agitere mot seg selv. Det er på høy tid en gang for alle å gjøre ende på slike, om jeg må få si det, barnslige agitasjonsmetoder, mildt sagt.

Under min beretning fikk kamerat Kuusinen, som var ordstyrer, et betegnende brev fra kongressalen, rettet til meg. Jeg skal lese det opp:

»Jeg ber om at De i Deres tale på kongressen må ta opp et spørsmål, nemlig at alle Kominterns beslutninger og vedtekter for framtida må være skrevet sann at ikke bare de skolerte kommunistene kan forstå dem, men også en hvilken som helst arbeider uten noen skolering, som leser Kominterns materiale, straks kan få klart for seg hva kommunistene vil og hvilken nytte kommunismen gjør menneskeheten. Partilederne glemmer iblant dette. En må minne dem på det, og det ettertrykkelig. Og at agitasjonen for kommunismen blir ført på et språk som er til å forstå.»

Jeg vet slett ikke hvem som har skrevet dette brevet, men jeg er ikke i tvil om at denne kameraten i sitt brev gir uttrykk for millioner av arbeideres mening og ønske. Mange kamerater tror at agitasjonen og propagandaen deres blir bedre, jo mer de bruker høytravende ord og formler og teser som er uforståelige for massene. De glemmer at arbeiderklassens største ledere og teoretikere i vår epoke, *Lenin* og *Stalin* alltid har talt og skrevet et språk som de brede massene lett forstår.

Hver og en av oss må innprente seg som en lov, en bolsjevikisk lov, denne elementære regelen:

Når du skriver eller taler, bør du alltid tenke på den jevne arbeideren som må forstå deg, høre på din oppfordring og være klar til å følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og hvem du taler til. (Bifall)

1) J.V. Stalin »Beretning på partiets 17. kongress om arbeidet i sentralkomiteen for SUKP(b)» (1934), i »Spørsmål i leninismen», Oslo 1952, side 479.

Georgi Dimitrov:

Konsolideringen av kommunistpartiene og kampen for prole- tariatets politiske enhet

Fra «Fascismens offensiv og Den Kommunistiske Internasjonals oppgaver i kampen for arbeiderklassens enhet mot fascismen», beretning lagt fram 2. august 1935 på Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress

Kamerater! I kampen for opprettelsen av enhetsfronten vokser det kommunistiske partiets ledende rolle i meget sterk grad. Bare det kommunistiske partiet er i bunn og grunn initiativtakeren, organisatoren og drivkraften i arbeiderklassens enhetsfront.

De kommunistiske partiene kan sikre mobiliseringen av de bredeste massene av det arbeidende folk til enhetlig kamp mot fascismen og kapitalens offensiv *bare dersom de allsidig konsoliderer sine egne rekker*, utvikler sitt initiativ, gjennomfører en marxist-leninistisk politikk og en riktig, smidig taktikk som tar hensyn til den konkrete situasjonen og styrkeforholdene i klassekampen.

Konsolideringen av de kommunistiske partiene

I perioden mellom den sjette og syvende kongress, har partiene våre i de kapitalistiske land utvilsomt *vokst og stålsatt seg betydelig*. Men det ville være en stor og farlig feil å slå seg til ro med det. Jo mer arbeiderklassens enhetsfront kommer til å utvide seg, jo oftere vil det dukke opp nye kompliserte oppgaver for oss og jo mer nødvendig vil det bli for oss å arbeide for å styrke partiene våre politisk og organisatorisk. Proletariatets enhetsfront skaper en arbeiderhær som kan fylle sin oppgave dersom det står en ledende kraft i spissen for den, som viser den målet og veien. Denne

ledende kraften kan bare være et sterkt, proletarisk, revolusjonært parti.

Når vi kommunister setter alle krefter inn for enhetsfronten, gjør vi det ikke ut fra snevre hensyn, for å verve nye medlemmer til de kommunistiske partiene. Vi må likevel konsolidere de kommunistiske partiene allsidig og øke deres medlemstall *nettopp fordi* vi alvorlig ønsker å befeste enhetsfronten. Konsolideringen av de kommunistiske partiene er ikke noe snevert partianliggende, men er i hele arbeiderklassens interesse.

De kommunistiske partienes enhet, revolusjonære sammensveising og kampdugelighet er en overmåte verdifull kapital som ikke bare tilhører oss, men hele arbeiderklassen. Vår beredvillighet til å gå til kamp mot fascismen sammen med de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene, har vi forbundet med og skal vi forbinde med uforsonlig kamp mot sosialdemokratismen som det ideologiske og praktiske uttrykket for samarbeid med borgerskapet og følgelig også mot *enhver inntrengen* av denne ideologien i våre egne rekker.

Når vi uredde og besluttomt gjennomfører enhetsfrontpolitikken, støter vi på hindringer innenfor våre egne rekker, som vi for enhver pris må fjerne hurtigst mulig.

Etter Den Kommunistiske Internasjonales sjette kongress ble det i alle kommunistiske partier i de kapitalistiske land gjennomført en *framgangsrik kamp mot tendensen til opportunistisk å tilpasse seg forholdene under den kapitalistiske stabiliseringen og mot smitten av reformistiske og legalistiske illusjoner.*

Våre partier rensket rekkene for alle slags høyreopportuniste, og styrket derved sin bolsjevikiske enhet og kampdugelighet. Kampen mot sekterismen ble derimot ført mindre framgangsrikt og iblant ble den ikke ført i det hele tatt. Sekterismen trådte ikke lenger fram i primitive, åpne former slik som i de første årene da Den Kommunistiske Internasjonale besto, men under dekke av formell anerkjennelse av en bolsjevikisk massepolitikk. I vår tid er dette ofte ikke lenger en *»barnesykdom»* slik som Lenin skrev, men en *inngrodd last*. Uten at vi frigjør oss fra denne lasten, er det umulig å løse oppgaven med å opprette proletariatets enhetsfront og føre massene fram fra reformismens posisjoner til revolusjon.

I den nåværende situasjon er det *framfor alt* sekterismen, den *selvtilfredse* sekterismen, som vi har kalt den i resolu-

sjonsutkastet, som hindrer vår kamp for å virkeliggjøre enhetsfronten — sekterismen, som er tilfreds med sin *doktrinære innskrenkethet*, med sin isolering fra massenes virkelige liv, tilfreds med sine *forenklete metoder* for å løse arbeiderbevegelsens mest sammensatte problemer etter sjablongmessige skjemaer, — sekterismen som gjør krav på å være allvitende og ser det som overflødig å lære av massene, av arbeiderbevegelsens erfaringer, kort sagt, sekterismen som synes alt er en barnelek. Den selvtilfredse sekterismen *vil og kan ikke forstå* at det kommunistiske partiets ledelse av arbeiderklassen ikke oppstår av seg selv. Det kommunistiske partiets ledende rolle i arbeiderklassens kamper må erobres. Til dette trengs ingen deklamasjoner om kommunistenes ledende rolle, en må *fortjene og vinne arbeidermassenes tillit* gjennom daglig massearbeid og en riktig politikk. Dette er bare mulig dersom vi kommunister i vårt politiske arbeid alvorlig tar i betraktning det virkelige nivået av massenes klassebevissthet, graden av deres revolusjonering, dersom vi nøkternt vurderer den konkrete situasjon, ikke på grunnlag av våre ønsker, men på grunnlag av de faktiske forhold. Vi må tålmodig, skritt for skritt lette massenes overgang til kommunismen. Vi må aldri glemme Lenins ord, som på det mest ettertrykkelige advarer oss om at »det gjelder nettopp at en *ikke* må tro at det som er overvunnet for oss, er overvunnet for *klassen*, overvunnet for *massene*.» (Radikalismen — kommunismens barnesykdom.)

Kamerater, finnes det kanskje ikke mange slike doktrinære elementer i våre rekker, som alltid og overalt bare værer fare i enhetsfront-taktikken? For slike kamerater er hele enhetsfronten en eneste stor fare. Men denne sekteriske »prinsippfastheten» er ikke noe annet enn politisk hjelpeløshet overfor de vansker den direkte ledelsen av massenes kamp byr på.

Sekterismen kommer *særlig* til uttrykk i overvurderingen av massenes revolusjonering, i overvurderingen av det tempo de forlater reformismens posisjoner i, i forsøk på å hoppe over de vanskelige etappene og de innviklede oppgavene i bevegelsen. Metodene for ledelse av massene er i praksis ofte blitt erstattet med metodene for ledelse av en snever partigruppe. En undervurderte styrken av massenes tradisjonelle forbindelser med sine organisasjoner og ledere, og når massene ikke med en gang rev disse båndene over, begynte en å behandle dem like krasst som en behandlet de reaksjonære lederne deres. En skjematiserte taktikken og parolene for alle land, uten å ta hensyn til særegenhetene i

den konkrete situasjon i hvert enkelt land. En ignorerte nødvendigheten av iherdig kamp blant de brede lag av massene for å vinne deres tillit, og en forsømte kampen for massenes delkrav og arbeid i de reformistiske fagforeningene og de fascistiske masseorganisasjonene. Enhetsfrontpolitikken ble ofte erstattet med rene oppfordringer og abstrakt propaganda.

Den sekteriske innstillingen har ikke mindre hemmet den riktige utvelgelsen av folk, skoleringen og utdanningen av *kadrer* som har *forbindelser* med massene, som *nyter* massenes tillit, av *revolusjonært stålsatte* kadre som er *prøvet* i revolusjonære kamper, som forstår å forene *erfaringene* fra det praktiske *massearbeidet* med en bolsjeviks prinsippfasthet.

Sekterismen har slik sinket veksten av de kommunistiske partiene i vesentlig grad, vanskeliggjort gjennomføringen av en riktig massepolitikk, hindret utnyttelsen av klassefiendens vanskeligheter til å styrke den revolusjonære bevegelsens posisjoner, hindret de kommunistiske partiene i arbeidet med å vinne de brede proletariske massene over på sin side.

Samtidig som vi kjemper på det mest energiske for å utrydde og overvinne de siste restene av den selvtilfredse sekterismen, må vi på alle måter skjerpe vår årvåkenhet overfor og kamp mot *høyreopportunismen* og alle dens konkrete utslag. Vi må være oppmerksomme på at denne faren kommer til å vokse i samme grad som den brede enhetsfronten utvikles. Vi ser allerede tendenser til å nedvurdere det kommunistiske partiets rolle i enhetsfrontens rekke og til forsonlighet overfor den sosialdemokratiske ideologien. Vi må heller ikke tape av syne at enhetsfront-taktikken er en metode til å overbevise de sosialdemokratiske arbeiderne på en anskuelig måte om riktigheten av den kommunistiske politikken og det feilaktige ved den reformistiske politikken, *ikke en forsoning med den sosialdemokratiske ideologien i praksis*. En framgangsrik kamp for opprettelsen av enhetsfronten krever ubetinget en stadig kamp innenfor våre rekke mot tendenser til å *nedvurdere partiets rolle*, mot de *legalistiske illusjonene*, mot å stole på *spontanitet* og *automatisme* både når det gjelder å likvidere fascismen og å gjennomføre enhetsfronten, mot den *minste vakling i øyeblikk da det kreves avgjørende handling*.

»Det er nødvendig», lærer kamerat Stalin oss, »at partiet i sitt arbeid forstår å forene den største prinsippfasthet (som ikke må forveksles med sekterisme!) med mest mulig forbindelse og kontakt med massene (ikke å forveksle med halehengspolitik!), for ellers er det umulig for partiet ikke bare å lære massene, men også å lære av dem, ikke bare å lede massene og heve dem opp på partiets nivå, men også lytte til massenes stemme og finne deres mest brennende behov.» (J. V. Stalin: »Samtale med Herzog» (1925)

Konklusjon

Kamerater! Jeg kommer til slutten av min beretning. Som dere ser tar vi hensyn til at situasjonen har forandret seg siden den 6. kongressen og til lærdommene fra vår kamp. Idet vi baserer oss på den grad av konsolidering som allerede er oppnådd i partiene våre, reiser vi i dag en rekke spørsmål *på en ny måte* — først og fremst spørsmålet om enhetsfronten og om tilnærmelsen til sosialdemokratiet, de reformistiske fagforeningene og andre masseorganisasjoner.

Det finnes kloke hoder som i alt dette vil se et avvik fra våre prinsipielle posisjoner, en slags høyrevridning fra den rette bolsjevikiske linjen. Vel, en sulten høne drømmer alltid om hirse, sier man hos oss i Bulgaria. (Latter og stormende bifall). La disse politiske høns tro det. (Latter, stormende bifall)

Dette interesserer oss ikke særlig. Det som er viktig for oss er at våre egne partier og de brede massene i hele verden forstår på en riktig måte hva vi strever etter.

Vi ville ikke være revolusjonære marxister og leninister, Marx', Engels', Lenins og Stalins verdige elever hvis vi ikke *forandret* politikken vår i samsvar med den endrede situasjonen og forandringene i verdens arbeiderbevegelse.

Vi ville ikke være virkelige revolusjonære hvis vi ikke lærte av våre egne og massenes erfaringer.

Vi vil at partiene våre i de kapitalistiske land skal tre fram og handle som *arbeiderklassens virkelige politiske partier*, at de virkelig skal være en *politisk faktor* i sitt lands liv og alltid føre en *aktiv bolsjevikisk massepolitikk* og ikke *nøye seg med propaganda og kritikk* og bare *appeller om kamp for proletariatets diktatur*.

Vi er fiender av allslags skjematisme. Vi vil ta i betraktning den konkrete situasjon til enhver tid, på ethvert sted og ikke overalt handle etter et *bestemt og fastlagt skjema*. Vi

vil ikke glemme at under *forskjellige forhold* kan ikke kommunistenes stilling være *den samme*.

Vi ønsker å være nøkterne og ta med i betraktning *alle etappene* i klassekampens utvikling og i veksten av massenes klassebevissthet, for derigjennom å være i stand til å finne og løse på hvert trinn de *konkrete* problemene for den revolusjonære bevegelsen som *svarer* til dette trinnet.

Vi ønsker å finne et *felles språk* med de bredeste massene for å kunne kjempe mot klassefienden. Vi vil finne midler og veier slik at vi kan overvinne *den revolusjonære fortroppens isolering* fra proletariatets masser og resten av det arbeidende folk, liksom vi vil overvinne *arbeiderklassens skjebnesvangre isolering* fra sine naturlige allierte i kampen mot borgerskapet, mot fascismen.

Vi ønsker å trekke stadig bredere masser inn i den revolusjonære klassekampen og lede dem fram til den proletariske revolusjonen ved å *ta som utgangspunkt deres livsinteresser og behov og deres egen erfaring*.

Vi ønsker å følge de ærerike russiske bolsjevikers eksempel, Den Kommunistiske Internasjonales ledende partis – Sovjetunionens Kommunistiske Partis – eksempel, og forbinde de tyske, spanske, østerrikske og andre kommunisters *revolusjonære heltemot* med ekte *revolusjonær realisme* og gjøre slutt på alle rester av skolastisk ordkløveri om alvorlige politiske spørsmål.

Vi vil ruste våre partier allsidig, slik at de kan løse de særdeles kompliserte oppgavene de står overfor. Derfor må vi stadig høyne deres teoretiske nivå, oppfostre dem i den levende marxismen-leninismens ånd og ikke i død doktrinarisme.

Vi må utrydde den *selvtilfredse sekterismen* av rekkene våre. Det er først og fremst den som sperrer veien til massene for oss og hindrer oss i å gjennomføre en virkelig bolsjevikisk massepolitikk. Vi vil på alle måter styrke kampen mot alle konkrete utslag av *høyreopportunismen*, fordi vi er oppmerksomme på at faren fra denne kanten kommer til å vokse etter hvert som vi gjennomfører vår massepolitikk og massekamp.

Vi vil at kommunistene i hvert land i tide skal trekke og utnytte *alle lærdommer* fra sin egen erfaring som proletariatets revolusjonære fortropp. Vi vil at de *så snart som mulig skal lære seg å seile på klassekampens stormfulle hav*, og ikke stå på bredden som tilskuere som registrerer de framrullende bølgene og venter på pent vær. (Bifall)

Det er dette vi vil!

Og alt dette vil vi fordi, bare på denne måten vil arbeiderklassen i spissen for alle arbeidende, sveiset sammen en revolusjonær millionær ledet av Den Kommunistiske Internasjonale, med en så stor og klok styrmann som vår leder, kamerat Stalin (stormende bifall) – bare på denne måten vil arbeiderklassen være i stand til virkelig å oppfylle sin historiske misjon – å feie fascismen og sammen med den kapitalismen bort fra jordens overflate!

Massene er de virkelige heltene

**Tekster om masselinja av
Mao Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov**

I dette heftet har vi samla en del viktige tekster om kommunistenes syn på masselinja.

Tittelen på heftet — «Massene er de virkelige heltene» — er henta fra en artikkel av Mao Tsetung fra 1941.

I sammenheng er sitatet slik:

«Det er massene som er de virkelige heltene. Sjøl er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minimale kunnskaper engang.»

Tekstene i heftet er henta fra verkene til Mao Tsetung, Lenin, Stalin og Dimitrov. Til sammen gir de et grunnlag både for å skolere seg ideologisk i det kommunistiske prinsippet om masselinja og for å få grep om de konkrete arbeidsmetodene revolusjonære må bruke for å forene arbeidet sitt med bevegelsen i de breie massene.

Vi oppfordrer deg til å studere heftet med ditt eget arbeid i klassekampen i tankene.

I tillegg til de tekstene som er samla i heftet, bør du også gjøre deg nytte av kapitlet om masselinja i boka «Sitater fra formann Mao».

Forlaget Oktober

Oktober

ISBN 82-7094-143-3

Pris kr 8,—

RETTELSESARK

På grunn av en ombrekingsfeil har en del stoff dessverre falt ut av artikkelen «Sørg for massenes velferd — fest oppmerksomhet på metodene for arbeid». Stoffet skal inn på side 9 — etter 9. linje nedenfra.

inn grunnskatten og selge obligasjoner. Andre saker verken diskuterer de eller tar seg av, ja de overser dem til og med fullstendig. Det var for eksempel ei tid da Tingchow bystyre bare var opptatt av å utvide Den røde armeen og med å mobilisere til transportkorpset og ikke brydde seg det minste om massenes velferd. Problemene som folket i byen Tingchow sto overfor, var at de ikke hadde fyringsved, salt var ikke å få kjøpt fordi kapitalistene hamstret det, en del folk hadde ikke hus å bo i, og risen var både knapp og dyr. Dette var de praktiske problemene for folkemassene i Tingchow, og de vendte seg ivrig til oss for å få hjelp til å løse dem. Men Tingchow bystyre diskuterte ikke noen av disse sakene. Da et nytt råd av arbeider- og bonderepresentanter ble valgt i byen, var det derfor over ett hundre representanter som nektet å delta etter at de første par rådsmøtene bare hadde diskutert utvidelsen av Den røde armeen og mobiliseringa til transportkorpset og fullstendig oversett massenes velferd, slik at rådet ikke lenger kunne fortsette å møte. Resultatet var at svært lite ble oppnådd når det gjaldt utvidelsen av Den røde armeen og mobiliseringa til transportkorpset. Dette var en type av situasjoner.

Kamerater! Dere har trolig lest de brosjyrene dere har fått om de to mønstergyldige bysamfunnene. Der er situasjonen en helt annen. Se hvilket stort antall personer som har gått inn i Den røde armeen fra bysamfunnene Changkang i Kiangsi¹ og Tsaihsi i Fukien!² I Changkang har 80 prosent av de unge mennene og kvinnene gått inn i Den røde armeen, og i Tsaihsi er tallet 88 prosent. Det har også vært stort salg av obligasjoner. Obligasjoner til en verdi av 4500 yuan er blitt solgt i Changkang som har et folketall på 1500. Også på andre områder har mye blitt gjort. Hva kan forklare dette? Noen få eksempler vil gjøre poenget klart. Da det brøt ut brann som ødela ett og et halvt rom i huset til en fattig bonde i Changkang, ba kommunestyret massene om å bidra med penger for å hjelpe ham. I et annet tilfelle var det tre personer som sultet, og kommunestyret og foreningen til gjensidig hjelp ga dem straks ris. Under matvaremangelen sist sommer, skaffet kommunestyret ris fra Kunglueh herred,³ over to hundre li borte, for å lette forholdene for massene. Også i Tsaihsi ble det gjort utmerket arbeid etter disse linjene. Slike kommunestyrer er virkelig forbilder. De er helt forskjellige fra Tingchow bystyre med sine byråkratiske metoder for ledelse. Vi bør lære av kommunestyrene i Changkang og Tsaihsi og bekjempe byråkratiske ledere som de i byen Tingchow.

Jeg foreslår alvorlig for denne kongressen at vi vier massenes velferd nøye oppmerksomhet, fra problemene med jord og arbeid til de som gjelder brensel, ris, matolje og salt. Kvinnene vil lære å pløye og harve. Hvem kan vi få til å undervise dem? Barna vil gå på skoler. Har vi satt i gang grunnskoler? Trebrua der borte er for smal, og folk kan falle ned. Bør vi ikke reparere den?